

Rădăcini

Anul 14, numărul 2, ediție de Crăciun/Anul Nou, 2025-2026

Revistă de istorie, cultură și tradiții locale,
editată de Asociația Culturală „Pro Memoria”.
Scrisă de osiceni, cu osiceni – nu doar pentru osiceni.

Sărbătoarea de 1 Decembrie

Viața spirituală

Preot Maricescu George Liviu – *Nașterea Domnului, sărbătoarea familiei* | 2

Istorie

Grigore Buciu – *Regina Maria, singura Doamnă a tuturor românilor* | 4

File de istorie

Sindilă Ion – *Poveste adevărată* | 10
Să ne amintim – *Arc peste timp* | 12

Foto documentar

Constantinescu Florea | 14
Dobre Gheorghe | 19

Osica Ta

Lucia Furtună – *În liniștea satului, doarme dusă copilăria mea* | 24

Osiceanul de cinste

Ion Surdu – *Toamna visurilor noastre* | 29
Gabriela Ionescu – *La moara lui Fâță (interviu)* | 32

Arte și meserii

Verginia Lăpădatu – *Croitori și croitorese din Osica* | 36

Urmaș de osicean

Marius Dumitrașcu – *Ioana Ușvat – campioana mondială cu rădăcini în Osica de Sus* | 39

Pagina elevului

Adriana Mărunțelu – *Teatrul care vindecă suflete* | 42

Amintiri din copilărie și după

Gheorghe Calotă – *Și eu sunt osicean* | 45
Florentina Anghel – *Septembrie, amintiri cu miresme de struguri* | 48

Proză

Nicolae Drăghici – *La floarea-soarelui* | 51
Marin Trașcă – *File de jurnal* | 52

Evocare

Catrinel Roșu – *Ultimul cules* | 56

Eveniment

Cezar Filip – *Festivalul Alexandru Drăghici* | 59
Remus Cernătoiu – *Concurs de cai* | 60

Deschideri

Gabriela Ionescu – *Lansare de carte* | 61
– *Enescu – jupuit de viu* | 62

Meridiane

Dumitru (Adi) Stanca – *Japonia, în culorile toamnei (I)* | 63

Colectivul de redacție:

Mihai Duică, Marius Sebastian Dumitrașcu, Gabriela Ionescu (redactor-șef), Virginia Lăpădatu (director), Virgil Lăpădatu, Dumitru Stanca, Ion Surdu, Mihaela Marin, Bibiana Torcea

Colaboratori permanenți:

Paul Aretzu, Nicolae Coande, Nicolae Drăghici, Ștefania Polizu (Montreal, Canada)

Revista RĂDĂCINI este editată de Asociația Culturală *Pro Memoria* în colaborare cu Primăria și Consiliul Local Osica de Sus

Răspunderea pentru opiniile exprimate aparține autorului, nu redacției.

Autorii articolelor nu sunt plătiți pentru publicarea acestora în paginile revistei.

ISSN: 2285-0422

Preot MARICESCU
GEORGE-LIVIU

viața spirituală

Nașterea Domnului, sărbătoarea familiei

*„Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii Lumina cunoștinței;
că întru dânsa cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui
dreptății; și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel se sus, Doamne, slavă Ție”.*

Sfintele sărbători ale Nașterii Domnului, an de an sunt așteptate de către toți creștinii, cu o aleasă bucurie. Acestea sunt sărbătorile bucuriei și speranței, sărbătorile în care noi, creștinii, preamărim NAȘTEREA FIULUI LUI DUMNEZEU. Copiii noștri se pregătesc și în acest an să-L preamărească pe Iisus Hristos prin colindele străbune, pe care le-am moștenit de la tata, de la mama noastră, de la moșii și strămoșii noștri.

Prin aceste colinde, creștinii alungă pustiul din casa noastră și din toată lumea. Colindele alungă pustiul de pe acest pământ sfânt, creat de Dumnezeu, peste care Dumnezeu este stăpân. Și în anul acesta, noi, creștinii, ne vom îmbrăca în haină nouă, curățindu-ne sufletul, inima, gândurile și conștiința de toate păcatele ce aduc răul în lume. Ne adunăm toți, cei care credem în Iisus Hristos în fața sfintelor altare, de unde primim dumnezeiesc Har și Dar: însuși Trupul și Sângele lui Iisus Hristos. Mărturisirea păcatelor și împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Iisus Hristos reprezintă cea dintâi faptă care ne va apăra în anul următor de întunericul ce se abate peste lume din toate părțile, inclusiv peste țara noastră.

Avem o țară care a fost până acum curată, cu bătrâni înțelepți și evlavioși, cu bărbați drepți și cu sufletele curate, cu tineri sănătoși la suflet și la trup. Este necesar să ne reculegem și să ne pregătim să fim tari în credință, puternici în dragoste de Dumnezeu și cu mare speranță într-un viitor bun. Pe acestea trebuie să le căutăm și să le cerem mereu de la Dumnezeu!

Nașterea Domnului este sărbătoarea omeniei și a bucuriei lor, noi fiii Bisericii lui Hristos ne

bucurăm de Nașterea Domnului cum s-au bucurat păstorii din Betleem atunci când Îngerul Domnului a statut lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor, și ei s-au înfricoșat cu frică mare. Dar îngerul le-a zis: *Nu vă temeți! Căci iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David.*

Noi, creștinii ne bucurăm și acum, așa cum s-au bucurat toți îngerii din cer la nașterea lui Iisus în Betleem, când s-au deschis cerurile și au început să coboare pe pământ cetele îngerești cântând, așa cum ne spune Sfânta Scriptură, că *„deodată s-a văzut împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie”* (Lc.2, 13 – 14).

Ne bucurăm cum s-a bucurat bătrânul Iosif, ocrotitorul Fecioarei Maria, pentru că pe el l-a anunțat un înger, spunându-i: *„Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Ea va naște Fiu și vei chema numele Lui: Iisus, căci El va mântui poporul Său de păcatele lor”.*

La nașterea lui Iisus s-a bucurat mai ales Mama lui Iisus. Pentru că ea, Fecioara Maria, a văzut împlinit Cuvântul lui Dumnezeu, care la început i-a promis lui Adam că va trimite pentru neamul lui un Mântuitor, care-i va elibera tot neamul din iad și va deschide Raiul pentru tot neamul omenesc, dacă acesta va asculta și va fi credincios față de Iisus Hristos.

La nașterea Domnului s-a bucurat Maica lui Iisus și pentru că a văzut împlinindu-se cuvântul

Arhanghelului Gavril, care i-a spus la Bunavestire „*nu te teme Maria*”. Așadar, încredințându-se Maria că îngerul i-a adus vestea, se bucura că s-au împlinit toate profețiile prin ea. Iar bucurie fecioarei Maria era ca o cântare dumnezeiască, pentru că a fost aleasă Mireasa Duhului Sfânt. De aceea, Fecioara Maria a strigat: „*Mărește suflete al meu pe Domnul. Și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu*” (Lc. 1, 46 – 47).

Bucuria Maicii Domnului, pe care a trăit-o când s-a născut Iisus, s-a transmis la toate neamurile și la toate mamele de pe pământ, care nasc copii și care, prin Botez, devin fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai Raiului, pe care l-au pierdut Adam și Eva. Fiecare mamă care naște un copil, naște un moștenitor al Împărăției lui Dumnezeu, de aceea Nașterea Domnului este sărbătoarea tuturor mamelor din lume.

Este sărbătoarea cea mai mare a familiei, pe care Dumnezeu a întemeiat-o în Rai. Fiecare familie este un colț de rai, mai minunat și mai luminat decât Raiul pe care Adam și Eva l-au pierdut.

Tata și mama, bărbatul și femeia crea zămislesc și cresc copii, realizează cea mai sacră lucrare a lui Dumnezeu. Pentru că familia nu lasă să pustiască pământul prin zămislirea și creșterea de copii. Toți copiii și toți tinerii sunt ca niște îngeri

miraculoși. Copiii și tinerii sunt o speranță, o sfântă speranță de care se bucură și Dumnezeu.

O casă cu copii, cu tineri, cu tată și mamă credincioși și sănătoși, cu părinți evlavioși și iubitori de biserică și sărbători, este o casă fericită, este o familie respectată și iubită de toată comunitatea. Asemenea familii frumoase, avem realizate în toate păturile sociale, din cele mai înalte și până la cele mai modeste. Toate aceste familii se realizează dacă au o credință sănătoasă, dacă este cunoscut și ascultat Iisus Hristos – cel mai bun Mentor, Dascăl și Îndrumător al nostru, al tuturor. Cea mai bună școală este Biserica. De școală și de Biserică este nevoie în familie și în timpurile actuale. O familie care disprețuiește școala și Biserica este o familie nefericită, dezorientată și neîmplinită.

Colindele sunt un dar pentru noi, pentru creștinii din țara aceasta, care nu pot fi umbrite de nimic. Copiii și tinerii, bărbații și femeile, credincioși și mai puțin credincioși, cu toții așteptăm Crăciunul, pentru că Nașterea Domnului înmprospătează și întinerește viața tuturor.

Taina și frumusețea acestei sărbători izvorăsc din dumnezeirea lui Iisus Hristos în care credem și pe care îl mărturisim cu credință, că este Fiul lui Dumnezeu, care dă un sens și un scop vieții noastre omenești.

GRIGORE BUCIU
General de brigadă (ret.)

istorie

Regina Maria

Singura Doamnă a tuturor românilor

**Principele Ferdinand și principesa Maria,
în 1893**

Un călugăr de la Mănăstirea Bogdana, pe numele său Isaia Țugurlan, a dorit în tinerețea sa să plece la Muntele Athos să devină pustnic. Credea că acolo pe muntele dintre cer și mare s-ar putea ruga în liniște pentru sufletul lui și pentru iertarea oamenilor.

A plecat prin pădurile Moldovei să vadă mai întâi cum este pustietatea. A întâlnit undeva un sihastru înconjurat de singurătate și i-a spus ce-i cu el și ce are de gând să facă.

Schimnicul bătrân s-a mirat de dorința tânărului călugăr de a face un drum atât de lung. Isaia credea că acolo, pe muntele acela, este Grădina Maicii Domnului, locul cel mai potrivit să-l slujească pe Isus. Pustnicul l-a sfătuit să nu se grăbească, să rămână pe munții neamului său, că și aici este Grădina Maicii Domnului. Isaia a rămas, nu s-a sihăstrit, ci și-a urmat menirea printre oameni în vremuri grele, căci toată Țara Românească era Grădina Maicii Domnului.

Papa Ioan Paul al II-lea a venit la București într-o zi, când pe la amiază, a fost eclipsă de soare. A îngenuncheat pe pământ și l-a sărutat zicând că România este Grădina Maicii Domnului. Papa de la Roma nu spune lucruri gratuite, tot ce spune el are autoritatea adevărului. De unde știa acest papă charismatic și extrem de popular despre această grădină? Poate din adâncurile bibliotecii nesfârșite a Vaticanului, unde o icoană veche o înfățișează pe Fecioara Maria îmbrăcată în ie românească! Sau poate că i-a spus-o sângele lui prin care curgea un firicel românesc din Țara de Sus, venit din vechime prin mama sa! Sau poate din amândouă sursele știa!

Cu siguranță și Dumnezeu știa de această minunată Grădină crescută de istorie cu îndârjire, într-o intersecție geografică străbătută de capătul spiralat al Carpaților, terminat brusc în Porțile de Fier ale Istrului. Dunărea – fluviul în care se strâng toate apele ce izvorăsc din spațiul românesc era sacru în vechime.

Știa cu siguranță de acest loc, din moment ce a rânduit ca, la momentul potrivit, să pună lângă regele țării o mare Doamnă – pe care să o cheme Maria. Nici nu se putea un nume mai potrivit pentru un astfel de loc și o astfel de misiune!

Știm cu toții că într-o monarhie, capul țării și capul oștirii este regele. Iar Ferdinand a

fost rânduit de soartă să fie regele României, între 1914-1927, o perioadă grea, de sacrificii și mari împliniri în care au început un mare și cumplit război și o mare unire a tuturor românilor, într-un stat al lor, suveran și vizibil în Europa.

Regina Maria a jucat un rol esențial în toată această istorie, ea fiind sfetnicul de încredere al regelui, căruia-i sugera ideile, politicile, măsurile, iar Nando, prin îndârjirea care-l caracteriza, le conferea autoritate regală, obligându-le să se îplinească.

I.G. Duca, în memoriile sale, relatează despre tensiunea de la Curtea Regală provocată de izbucnirea, în iunie 1914, a Primului Război Mondial. Regele Carol I și regina Elisabeta, fideli angajamentelor asumate, erau într-o situație paradoxală.

Ca germani și ca semnatori ai unui tratat cu Germania, erau tentați să se alăture Puterilor Centrale. Interesele României susținute de majoritatea celor din Consiliul de Coroană erau obținerea Ardealului și Bucovinei de Nord, deținute de Imperiul austro-ungar. Oricare dintre opțiuni părea fatală pentru rege. Ca urmare, el își pregătește abdicarea. Elisabeta, firește, spunea în anturaj că ea pleacă în Germania, în cazul în care România intră în război alături de Antanta.

**Principesa Maria
în costum național românesc**

Principesa Maria, soția moștenitorului, ar fi spus că e treaba lui Ferdinand ce face în aceeași situație, dar ea este regina României și rămâne aici, că nu are altă țară în care să se ducă.

Am amintit acest episod de culise pentru a arăta atașamentul ei față de poporul român și nivelul înalt la care ajunsese românizarea ei.

Maria era o prințesă străină, dar prin educație și prin înțelegerea profundă a specificului românesc, a sufletului țaranului român, a ajuns să fie mai româncă decât doamnele ce se trăgeau din neam românesc.

Prin tată era prințesă engleză, fiica ducelui de Edinburgh și nepoată a reginei Victoria, iar prin mama sa Alexandra – mare ducesă a Rusiei, era din familia Romanovilor. În ființa ei foarte frumoasă și delicată curgea sânge englezesc și rusesc, cu influențe germane și dintr-o parte și din alta, așa cum în țara în care a venit să fie regină se întâlnea Occidentul și Orientul într-o psihologie și cultură cu totul aparte.

Ferdinand – nepotul lui Carol I, după desemnarea sa ca prinț moștenitor al României, a intrat în atmosfera românească, încercând să înțeleagă peste ce țară va domni. Tânăr fiind, deși cam tăcut și timid, s-a îndrăgostit de o domnișoară aristocrată din anturajul reginei Elisabeta. Prin aceasta depășea protocolul. Carol I l-a obligat să aleagă între tronul țării și frumoasa Elena Văcărescu. A fost obligat să aleagă tronul de același unchi intransigent, iar Elena a fost trimisă în exil. Nu sosise încă vremea Elenelor! Pentru Grădina Maicii Domnului fusese rânduită Maria!

Avea 16 ani când l-a întâlnit pe Ferdinand. Erau tineri și frumoși. S-au plăcut și s-au căsătorit în Germania. Acolo a avut loc nunta.

Au venit în țară căsătoriți. Evident, nu mai putea avea loc aici o nuntă princiară. Însă Alexandru Odobescu – mare scriitor și om de cultură și politician cu vederi largi – s-a gândit să le facă o surpriză. A adus din țară 32 de perechi de miri, cu nănași, druște și socri, care s-au cununat în București, în tot atâtea biserici. Apoi aceste mini-nunți țărănești, fiecare cu obiceiul ei, au fost reunite la biserica Sf. Spiridon, unde a avut loc o ceremonie și o recepție regală, la care au luat parte și tinerii căsătoriți – Ferdinand și Maria.

Din perspectiva antropologică – nunta reprezintă în viața omului cel mai important prag de trecere, după care începe un nou ciclu, o nouă viață. Perechea princiară trece simbolic acest prag împreună cu toate perechile de miri, și începe și ea o nouă viață românească.

Așa începe procesul de românizare a reginei Maria. Fiind o fată cultivată, își dă seama

**Principesa Maria
în uniformă
Regimentului 4
Roșiori**

că acești oameni care alcătuiesc nația română, foarte rustică la acea vreme, sunt purtătorii unei culturi și civilizații arhaice, altfel decât cele occidentale din care proveneau ei – perechea princiară.

Chiar și înalta societate – și curtea regală cu toate influențele occidentale, mai ales franțuzești și apoi germane – avea un arhaism al ei specific.

Regina Maria, cu spiritul ei ascuțit, și-a dat seama de valoarea distinctivă a acestui popor, foarte rămas în urmă social, de altfel, de comorile spirituale și materiale pe care le țineau în lăzile lor de zestre, în casele lor strict utilitare, dar și spiritualizate prin decorații arhitecturale ori ambientale. Așa se explică naturalețea cu care regina îmbracă straietele țărănești, veșminte de nuntă dăruite ei de țărăncile în casele modeste ale cărora intra, gusta din mâncare și se minuna de măiestria țesăturilor și broderiilor. Straietele femeiești din Argeș, atât de frumoase și elegante ce purtau în ele influențe bizantine pătrunse prin Curtea de la Argeș, erau preferatele reginei și îi veneau atât de bine!

Atât de mult s-a îndrăgostit de straietele țărănești, încât a instituit o modă la curte. Doamnele din înalta societate veneau la festivități îmbrăcate românește. Intenționat ori nu, acest mod de comportare era menit a arăta că elita este românească și reprezintă poporul român, poporul cel mare și nu prea înstărit, din lipsă de pământ, pe spatele căruia se sprijinea bogăția lor.

Dar numai atât nu era suficient. Viitoarei regine i s-au pus dascăli de seamă, mari profesori universitari, cum au fost Nicolae Iorga, Rădulescu Motru ș. a., pentru a învăța istoria și geografia acestui pământ, avantajele și dezavantajele acestei poziții, marea capacitate de adaptare și supraviețuire a unui popor care își avea originile în Carpați și în jurul lor, într-o continuitate aproape mistică, care credea într-un Dumnezeu ce umblă desculț după turme, ca și ei, oamenii simpli. Dumnezeu avea casa-biserică lipsită de orgoliu, exact ca și ei.

Așa a aflat ea despre marile doamne ce au stat lângă marii voievozi și domni ai Țărilor Române. Marile doamne care au suferit traume adânci în urma unor tragedii de care domnii lor au avut parte. Printre ele, Doamna Stanca – puternica femeie care recuperează trupul decapitat al lui Mihai Viteazul și-l aduce undeva, într-o biserică din Vâlcea, Elena-Doamna, care a stat tăcută ca o muceniță în spatele lui Alexandru Ioan Cuza, făcându-se că nu bagă de seamă ciudata lui aventură, doar de dragul de a avea urmași și, cine știe, moștenitori într-o visată monarhie românească. Să o amintim pe Despina, o altă mare

doamnă a țării, după care se inspiră în făurirea propriei ei coroane pentru Încoronarea de la Alba Iulia.

Mai trebuie spus că regina Maria avea o mare admirație pentru Mihai Viteazul – un simbol plenar care a fost transmis casei regale. Regele a înființat Ordinul „Mihai Viteazul” pentru cei mai reprezentativi eroi afirmați pe câmpul de luptă, care deveneau prin jurământ Cavaleri ai acestui ordin.

În noiembrie 1916, regina a recuperat capul lui Mihai Viteazul de la Mănăstirea Dealu, unde se păstra și l-a trimis la Odesa, pentru a-l feri de profanare. Civilizații soldați germani, când au intrat în Mănăstirea Cozia au desfăcut mormântul lui Mircea cel Bătrân. Mai târziu, călugării i-au găsit capul în curte, jucaseră nemții fotbal cu el. Arianismul de mai târziu, dat în genocid și xenofobie, era înmugurit încă de pe atunci și euforia victoriilor de parcurs i-a barbarizat ca și cum Goethe n-ar fi scris niciodată despre suferințele tânărului Werther.

Și regele Ferdinand își declară indirect românitatea dobândită prin educație, funcție și menire, în cadrul Consiliului de Coroană prin care se hotărăște intrarea în război alături de Antanta și trecerea Carpaților cu armata pentru a-i elibera pe ardeleni. El este rege român și, indiferent de originea sa, este dator să servească interesele poporului român.

Ce situație demnă de tragediile antice. Soldații din Oltenia, Muntenia și Moldova trec munții să elibereze de sub îndelungata stăpânire străină familiile soldaților din armata menită să lupte împotriva lor!

Cu excepția primului născut, pe care-l botează Carol, în onoarea regelui, și a primei fete născute, pe care o botează Elisabeta, în onoarea reginei, Maria își botează copiii cu nume tradiționale românești: Nicolae, Mircea, Maria, Ileana. Este și acesta un semn de integrare în cultura și spiritualitatea românească.

În război cei doi se poartă admirabil. De altfel, era pe linia înaintașilor lor. Și Ioan Cuza și Carol I le-au transmis potențialilor invadatori că ei vor fi în fruntea oastei române pentru a apăra țara, dacă rușii o ocupă.

În noiembrie 1916, Mircea, cel mai mic copil al reginei Maria, moare. Avea doar trei ani. Îl înmormântează în biserica de la Palatul Cotroceni și pleacă apoi în Moldova, spre Iași – capitala de război a României, împreună cu regele, guvernul, cu toată administrația țării.

Puteau pleca în exil ca alte curți regale europene. Nu au făcut-o! Au rămas să îndure împreună cu poporul lor calvarul acela, cu o armată înfrântă, distrusă, bolnavă și o iarnă cumplită,

într-o Moldovă înfometată și prea strâmtă pentru atâția refugiați.

Regina o descoperă pe prima femeie soldat luptător cu arma în mână, Ecaterina Teodoroiu, și întrevede în ea marea putere de simbol de care armata și românii aveau atâta nevoie. Simbolul luptei dârze pentru o idee măreață și o victorie îndreptățită de credință și dreptatea istorică, este această fată din Gorj, pe care regina o încurajează din momentul în care nu a reușit să o convingă să fie vivandieră alături de ea.

Regina se ocupă și de o eroină ardeleană, Maria Manciu, care nu devine simbol național, ci eroină literară în romanul lui Camil Petrescu – Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război.

Regina devine asistentă medicală și, după exemplul ei, toate doamnele din înalta societate gestionează spitale militare, au grijă de răniți, de bolnavii de tot felul. Mângâie frunțile îngândurate ale bolnavilor, pansează răni, spune cuvinte de încurajare. Este mama răniților, este mama soldaților. Regina nu se ferește de tifos, de moarte, de mizerie – iar gestul ei în contextul mării mizării generale – îi încurajează pe oameni, le înnoiește speranța în unire, într-un viitor mai bun. Vatra strămoșească folosită ca slogan patriotic primește concretețe prin reforma agrară promisă. Soldații irecuperabili mor cu nădejdea că pământul va rămâne urmașilor lor și că plata lui cu sânge nu a fost în zadar. Regina insinuează regelui ideea reformelor și le susține cu argumente.

Ambasadorul Franței în România, contele de Saint-Aulaire, scrie că regina este totul în conducerea țării. Este o apreciere foarte măgulitoare, prin care este definit rolul reginei și talentul ei de „politician” care nu ezită să stea de vorbă cu o mulțime de oameni, fie ei și generali, oameni de afaceri, diplomați, politicieni...

Talentul de a comunica foarte ușor, dublat de farmecul ei personal, o ajută să fie în mijlocul evenimentelor, să cunoască lucrurile din mai multe unghiuri și mai ales să aibă opinii autorizate și credibile.

Toate aceste calități peste care se suprapune farmecul ei de femeie frumoasă, elegantă și cultivată și acea încredere în sine pe care ți-o dă conștiința originii selecte, o vor ajuta la Paris și la Londra în timpul tratativelor de pace.

Se știe că în „încăperea principală” discutau problemele păcii doar Franța, Anglia, SUA și Italia – restul cobeligeranților stăteau în anticameră, deși toți contribuiseră cu jertfe și efort material la război. Din cauza tratamentului inegal și a faptului că se încerca impunerea anumitor condiții României, prim-ministrul Ion I. C.

Brătianu s-a enervat și a părăsit Parisul. Gestul părea o sfidare la adresa marilor puteri care luau deciziile finale.

Regina Maria a fost trimisă de rege la Paris pentru a susține cauza corectă a României în fața marilor reprezentanți, bazându-se pe argumente solide cum ar fi majoritatea etnică, dreptul istoric, jertfa de sânge și, nu în ultimul rând, condițiile României acceptate de Antanta pentru intrarea țării în război. Regina Maria a pledat cu succes, în mod neoficial, în întrevederi separate cu fiecare reprezentant al marilor puteri, cauza românilor. Astfel granița de nord-vest stabilită în 1916, prin Tratatul de intrare în război, a fost respectată aproape integral. Este granița de astăzi, desigur, frântă în nord-est de răpirea Bucovinei de Nord de către URSS în 1940, pierdere consfințită prin Tratatul de pace din 1947, de după cel de-al doilea război mondial.

Deși întâlnirile reginei aveau caracter privat într-o călătorie neoficială, ea a fost primită la Paris cu toate onorurile, presa relatându-i mișcarea și scriind despre ea ca despre cea mai frumoasă regină a Europei.

Regina Maria, femeie rafinată, frumoasă, plină de șarm și romantism, a avut și o viață privată plină de sentimentalism, uneori de scandal și cea ostilă monarhiei. Dar, dincolo de aceasta, a rămas credincioasă regelui, sprijinindu-l cu devotament în îndatoririle lui de conducător al României. Ca și regina Elisabeta, Carmen Sylva pe numele ei de poetă, regina Maria a avut talent literar. O dovedesc amintirile sale de război, povestea vieții ei, în care își exprimă cu expresivitate sentimentele de afecțiune față de poporul său, față de armata română aproape nimicită în prima parte a războiului, decimată de boală, condițiile mizere de trai din Moldova cea înfrigurată și renăscută ca prin miracol, datorită Misiunii Franceze, pentru a defila de Ziua regalității într-o nouă postură. Și mai ales pregătită să facă minunile de vitejie din vara anului 1917, reușind să blocheze mașinăria de război germană în Poarta Focșanilor.

Castelul și domeniul reginei de la Balcic sunt o materializare poetică a visurilor ei romantice. O clădire relativ mică pentru o regină, intimă și rafinată, păzită de un minaret în care nu a urcat niciodată un muezin să cheme la rugăciune. Clădirea cu aer balcanic-oriental nu era o geamie, era cuibul de vise al unei regine romantice, care a știut să fie realiste și dedicată când a fost vorba de interesele românilor. De acolo a privit-o ea pe Ileana, fiica ei tulburată de adolescență înotând spre un vapor iluzoriu acostat în larg. De acolo și-a urmărit fiul năbădăios și nesupus,

**Regina Maria și regele Ferdinand I
decorând soldații distinși în luptele de la Mărășești 28 august 1917**

ușuraticul și contradictoriul rege Carol al II-lea, precum și pe celălalt fiu – Nicolae, care și-a dat rangul de prinț pe o iubire nebună din mijlocul viilor de la Tohanu.

Regina Maria – excepționala primă doamnă a României, și-a lăsat trupul regal zălog României în cripta de la Mănăstirea Argeșului, deși, se zice, i-ar fi plăcut mai mult pentru eternitate Hurezii lui Brâncoveanu, iar inima la Balcic, în Stella Maris, capela misterioasă din capătul grădinii de trandafiri.

Am pierdut Cadrilaterul, nu și inima Mariei, regina care a iubit atât de mult această țară, încât imediat după Adunarea de la Alba Iulia a plecat să cunoască Ardealul de la Carpații de Sud până la Tisa – unde a asistat cu regele la trecerea Armatei Române peste apă, pentru a apăra Unirea de unguri și Europa de bolșevism.

Regina Maria – mama soldaților răniți, a fost după Marele Război patroana spirituală a Societății Mormintele Eroilor căzuți în Război, apoi a Societății Cultul Eroilor, respectiv a Așezământului Național „Regina Maria” pentru Cultul Eroilor, ca în final să patroneze Asociația Națională Cultul Eroilor „Regina Maria”.

Terminarea celui de-Al Doilea Război Mondial sub ocupație rusească a adus bolșevismul în

România, abdicarea regelui Mihai și desființarea Așezământului.

Chipul luminos al reginei Maria a intrat umbră împreună cu toată Casa Regală, cu toată elita armatei și a societății românești, trimisă să moară în închisorile comuniste.

Aproape nu mai știam cum arată chipul frumoasei regine, iar despre ea se rețineau doar cancanurile picante care circulau în epocă.

Abia Centenarul Marii Uniri a scos-o la suprafață în monumentele de for public. Astfel, prin grija Cultului Eroilor Hunedoara, în Pasul Vâlcău au fost ridicate busturile regelui și reginei pe fostul hotar dintre țările românești. De asemenea, la intrarea în incinta Catedralei Marii Uniri de la Alba Iulia, și o statuie în București, în proximitatea Parcului Izvor. În 27 martie 2025, în piața din fața Colegiului „Gheorghe Asachi”, din Chișinău, a fost dezvelită o statuie de bronz a reginei, o superbă lucrare de artă realizată de sculptorul Veceslav Jiglitchi.

La ceremonia de dezvelire nu au fost prezenți, din România și Moldova, președinți de țară, prim-miniștri, președinți de camere parlamentare etc. Doar poporul unionist din cele două țări și regina în bronz, aflată pentru a doua oară, și definitiv, dacă nu vin rușii, în Basarabia, ca să rămână și să cheme la a doua Mare Unire.

ION SINDILĂ

Poveste adevărată

Nu știu cum să încep această poveste adevărată, pentru că nu-mi mai amintesc precis data (ani, zile) povestită de tatăl meu, participant la cea mai mare conflagrație mondială începută în anul 1939. Vă asigur însă, că ceea ce am să vă povestesc reflectă purul adevăr povestit de tatăl meu, SINDILĂ GHEORGHE.

Tatăl meu s-a născut în anul 1918, pe 1 februarie, în Corabia, județul Olt. A fost încorporat în anul 1941, la Regimentul 2 Călărași. Pentru acest lucru, din banii familiei cumpără un cal frumos și foarte docil și se prezintă la unitate, în Caracal. La una din pauze permise de unitate, se hotărăște să se căsătorească. Încep pregătirile și se fixează nunta în ziua de Rusalii a anului 1941. În toiu petrecerii, primește ordin să se prezinte imediat la unitate. Acest ordin a fost primit și de alți tineri prezenți și ei la nuntă, printre care și fratele de mână al lui.

Ginere fiind (era în duminica nunții), hotărăște să plece la unitate luni după prânz, hotărâre care îi va schimba soarta vieții.

După prânzul de luni, cu floarea de ginere în piept și cu o cruciuliță în mână, își ia rămas bun

de la ai lui, încalcă și pleacă spre unitate. Nu mai găsește regimentul care plecase spre locul ordonat și hotărăște să o ia pe drumul cel mai scurt, prinzându-i la Roșiori. Se prezintă la comandant, explică situația, dar nu i se dă ascultare și este pedepsit sub zicala că „în armată ordinul se execută întocmai și la timp”. Rămâne fără calul cumpărat din banii familiei, i se dă un alt cal mai tânăr și neînvățat la călărie și este introdus într-un pluton de cercetași.

Timp de o săptămână, execută la manej exerciții de călărie. Într-un timp relativ scurt, calul devine mai docil dând semne de atașament față de stăpânul său.

Între timp, regimentul său primește ordin de misiune, plecând pe frontul de răsărit. Plutonul tatălui meu, Gheorghe M. Sindilă, împreună cu alți camarazi, primesc ordin să înainteze spre o pădure aflată pe un versant din fața lor, unde se credea că sunt cantonați inamicii. În zorii zilei, se deplasează întreg plutonul spre pădure dar, pentru a accede în ea, trebuia să traverseze un curs de apă pe o lățime de aproximativ 15 metri și cu adâncime „la burta cailor”. În liniște, traversează acest pârâu și când urcau malul începe un tir susținut de artilerie asupra lor. Fac cale întoarsă. Misiunea fusese îndeplinită, dar pe malul de întoarcere nu mai ajunge niciunul.

După o perioadă de timp tatăl meu se trezește din agonie, într-o baltă de sânge, sub un soare torid și mai ales cu o durere ascuțită în piept. Constată imediat că în piept avea o rană destul de mare, își scoate încet tunica și o înghesuie deasupra rănii pentru a opri sângerarea. Puțin mai încolo, zăcea în neînțelegere și cel mai adevărat camarad al său, calul. Cu un efort deosebit se deplasează la el și cu lacrimi în ochi îl vede așa cum îl lăsase moartea: cu ochii larg deschiși și plini de lacrimi în care înotau zeci de musculițe, cu limba prinsă între dinți, arătându-și suferința prin care trecuse spre neînțelegere. Așa cum a spus, cu lacrimi în ochi, tatăl meu, cu mâneca de la cămașă îi șterge lacrimile de la ochi, îi face semnul crucii pe cap, îl sărută pe frunte, își ia porthartul de la șă și târâș fixează un boschet de la marginea

drumului pe care venise, unde se zărea un pic de umbră, pentru a se odihni. Se gândea că poate trece cineva pe drum pentru a-l ajuta. Acum, apar din nou perioadele de leșin și pericolele de trezire la realitate, și într-un târziu aude zgomot de motor. „Fie ce-o fi, mă voi târa în drum”, și-a zis în sinea lui.

Se târăște prin șanț și ajunge la drum, sperând să fie văzut. Tocmai atunci, pe drumul acela se deplasa spre obiectiv un regiment de motorizate românesc. Coloana se oprește și se aude un ordin. „Este de-al nostru, ridicăți-l pe tanchetă!”. Cel care se apropie, spre mirarea lui, i se adresează cu „Tu ești mă, Gheorghe?”. Acesta era tocmai fratele de mână de la nuntă.

A fost transportat de urgență la primul punct sanitar, unde o echipă de medici stabilește un diagnostic. Un brand pătrunsese în piept rupându-i trei coaste, atinsese pericardul și deplasase cu 4 centimetri inima spre coaste, lezându-i și unul dintre plămâni.

Este imediat operat și curățat, fiindu-i extirpate cele trei coaste și hotărându-se trimiterea sa de urgență la un spital din București.

Îmbarcat într-un tren-spital, ajunge în Gara de Nord, fiind primul transport de răniți venit de pe front. Sunt întâmpinați personal de Majestatea Sa Regele Mihai. Urmează o lungă perioadă (1 an) de spitalizare. Pe data de 22 septembrie 1942, prin Decretul nr. 2831 semnat personal de Majestatea Sa Regele Mihai, tatăl meu primește medalia Virtutea Militară de Război clasa a II-a. După un an i se eliberează un certificat medical cu clasificarea de invalid 100%, fără depunere de efort. În felul acesta, el nu mai putea să-și practice meseria de tâmplar și este pensionat.

Primește pensie până în anul 1948 – 49, nu mai știu precis, când autoritățile comuniste de atunci îl înștiințează că i-a fost sistată pensia, deoarece a fost obținută pe frontul de Răsărit.

A fost foarte supărat. Mi-aduc aminte că se tot întreba ce vină a avut el și camarazii lui, unii care nici nu s-au mai întors acasă. Ce vină a avut

căluțul lui, care a rămas la locul datoriei, sau fratele lui de mână care nu s-a mai întors nici el acasă?

De atunci, tatăl meu a fost obligat să ignore interdicția medicală și a trecut la practicarea meseriei.

De acum, începe o altă poveste adevărată, dar la fel de dramatică.

Din data de 1 Martie 1998 tatăl meu a plecat la stele... De la el mi-a rămas întâipărită imaginea plină de bucurie, când privea la televizor concursurile hipice și de fiecare dată spunea „Așa saream și eu la maneaj cu căluțul meu”. Dar nu numai atât, mi-a rămas un certificat medical, prin care nu avea voie să facă efort fizic - motiv pentru care i-a și cedat inima, medalia Virtutea Militară de Război clasa a II-a – pe care n-a avut nimeni curajul să i-o ia și un bănuț de tablă găurit imprimat cu un număr, pe care l-a avut agățat la gât pe front.

Aceasta este numai o parte a poveștii adevărate, al cărei erou a fost tatăl meu, Sindilă M Gheorghe, din Regimentul 2 Călărași. Dar nu numai a lui, ci și a camarazilor lui, rămași ca niște sfinți înfipti în pământul țării lor pe unde i-au purtat ordinele militare.

Regimul comunist nu a făcut nimic pentru militarii frontului de Răsărit. Au nesocotit și zicala că „ordinul se execută întocmai și la timp”.

Generațiile care i-au urmat, au avut și au în vecii vecilor, obligația morală de a-i omagia pe acești eroi, unii cu nume, alții fără nume.

Dumnezeu să-i odihnească acolo unde sunt și să-i ierte de toate păcatele lor.

Sindilă Ion

Arc peste timp

(Fragmente din scenariul literar – muzical – coregrafic
dedicat aniversării a 500 de ani de atestare documentară a
comunei Osica de Sus)

Venim la prag de sat, la prag de vreme,
Ca zările nuntite cu vultani,
S-aducem din vestiri de grâu și steme
Un cânt voinic de 500 de ani.

Venim la prag de dor, la prag de vise,
Ca mierea lunii cursă peste brazi,
S-aducem rod de fapte necuprinse
La sărbătoarea inimii de azi.

.....

Purtăm cu noi o inimă de soare,
O inimă cu zbor neîntâlnit,
Ce arde în această sărbătoare
Ca pasărea măiastră-n asfințit.

.....

Purtăm cu noi o vorbă ca o floare,
O floare ca potirul luminos,
Ce crește în această sărbătoare
Ca Miorița-n fluierul de os.

De la porți de faptă,
De la porți de sori,
Noi venim cu cântec,
Noi venim cu flori,
Cu arcuș de iarbă,
Cu arcuș de brazi
Pentru sărbătoarea inimii de azi.

.....

De la porți de roade,
De la porți de cer,
Noi venim cu umăr
Și cu braț de fier,

Ca un dans de vulturi
Mari și năzdrăvani,
Să cinstim ai noștri 500 de ani.

Răsare-n noi, în ziduri și-n cupole,
Semn de putere și de infinit,
Legenda fără moarte a lui Manole
Meșter valah, de frumuseți iubit.

Răsare-n noi prin ploaie și arșiță,
Semn de iubire cald, tulburător,
Baciul plecat cu-o laie mioriță
Prin nemuriri de suflet călător.

Răsare-n noi rodindu-și înțelesul,
Semn de adevăr nepieritor și clar,
Privirea în idei a lui Bălcescu
Și visul lui, în timp, vizionar.

.....

Osica – inima mea,
Pământ cald ca dragostea,
Dacă ar fi să te măsoar
Pe paltin nemuritor,
Dacă ar fi să te ridic
La putere de voinic,
Dacă ar fi să-ți nasc lumini
Din adânc de rădăcini
Să-ți dau nume arzător,
Nume avânt și nume dor
Pe frunză verde de pom
Te-aș striga, Osica – OM!
Că de când sunt și visez
Cu tine ard și durez.

.....

Ni-e Osica vatră,
Ni-e Osica viață,
Osie de lumină
Și de dimineață.
Pentru ea ni-i fruntea
Soră cu tăria,
Soră cu-ndrăzneala
Și cu omenia.

.....

Ni-e Osica zare
Verde de câmpie,
Cântec de iubire
Și de veșnicie.
De ea, biruindu-i
Arșița, furtuna,
Ne-am legat destinul
Pentru totdeauna.

Radu cel Frumos, întâiul,
Ne-a pus zapis, căpătâiul,
Așezându-ne-ndrăzneț
Peste pleopă de Olteț.

.....

De aici s-a scris cu soare
Zapis nou de așezare
Făcând din Osica veche
Vatră fără de pereche.

.....

Venim din codri de puteri, de unde
Un Decebal e-n fiecare ram
Și-n fiecare iarbă se ascunde
Un domn voinic și-nfloritor de neam.

Venim din râuri năvălite-n soare,
Din rodnicii de drept și mândru plai,
Din demnitatea lui Ștefan cel Mare,
Din omenia dârză a lui Mihai

Venim din Putne mari de vitejie,
Din buciul lui Iancu uriaș,
Din tot ce-a cunoscut această glie
Mai omenesc, mai viu, mai pătimăș!

.....

Șapte vieți dac-aș trăi
Tot pe tine te-aș iubi
Osica - cântec de foc
Zis din fluieraș de soc,

Osica - cer luminos
Tors pe fluieraș de os,
Între noapte și-ntre zi
Pe geană de veșnicii!

.....

Șapte vieți dac-aș trăi
Tot pe tine te-aș slăvi
Osica - cer răsărit
Lângă soare aurit,
Osica - munte înalt
Lângă păsări adunat,
Între zbor și-ntre tărie
La apă de omenie.

.....

De aceea te iubesc și te slăvesc,
Că-n vatra ta străveche și fierbinte
Stă tot ce e etern și românesc,
Tot ce ne duce viața înainte!

.....

De aceea te iubesc și te slăvesc,
Că-n tine crește, arde și palpită
Nemuritorul suflet românesc,
Coloană de iubire, infinită!

NOTĂ: Pe marginea textelor am găsit trecute numele sau prenumele foștilor elevi recitatori, astăzi persoane mature: Polizu Fila, Popescu Dana, Oftea, Sabie, Magdalena, Corina, Dăna-nău Fl. Calotă C., Cernea C-tin, Aldea, Saca, Sulger, Strinu, Gubendreanu Cezar, Jugaru, Pîrșcoveanu, Olguța Stănescu, Băluță, Ciotor, Cristina.

Pentru că revista apare în perioada sărbătorilor de iarnă, urez „La mulți ani!” celor mai sus menționați și celor care citesc aceste rânduri. Pentru cei plecați dintre noi, „Odihnă veșnică!”

Profesor coordonator,
Virginia (Dascălița) Lăpădatu

Documente descoperite de familia Duică
în podul fostei case
a învățătorului Florea S. Constantinescu

jud. Someș.

8744 — 1927. P

Data stampilei postale.

Respuns binevoii a Vă
oca la N-rul nostru.

Stimate Domnule.

Alături de liceele din Blaj, Beiuș, Brașov, Năsăud, gimna-
din Brad și de cele câtera școli normale și seminarii, în
rârf și indesar datoria, împlinind prin învățătorii ei, cuno-
la slovei românești și iubirea de neam în părțile N.-E-ice
Ardealului.

Edificiul școlii noastre e mic și neîncăpător. În vreme de
cumpănă a fost o mândrie pentru noi, că din aceste școli
ide și mic, au ieșit atâția educători ai poporului. Acum este
torie de onoare pentru toată suflarea românească să și dea
ul de recunoștință, ca să se poată dura un edificiu potrivit
vremii de slavă, în care să se poată plasa școala.

Vă rugăm, Mult Stimat Domn, să plasați un număr de 25
mizi pentru noul edificiu al vechii școli normale din Gherla.
la corespunzătoare binevoii a o trimite prin mandat postal
dresa școlii normale de învățători din Gherla, jud Someș.

Primiți, Vă rugăm, mulțumirile noastre cele mai calduroase.

Director, AUREL POP.

SCRISORI

Domnului Ministru al
Instrucțiunii Publice.
București.

Căli s'a p'ă p'ăta fundamenta-
p'entru construcția unui locat de școală,
în cătunul Bobul, comuna Dica-de-jos.

Recuitorii acestui cătun prin subsemnatul,
unora înca a vă scriu de cea mai actua-
mă interesul cel mai
fi care-l depuneti p'entru luminarea poporului
românesc.

Revizor școlar, et. II, Fl. Constantinescu

Nr
1934 Aug. 23

Onor.
Ministerul Instrucțiunii

Sun onoare a vi comunica
că acceptăm suma celor
200 volumi, pentru bibliotecă
acestei școli și ne dă
gari să achiziționăm
de la 300 lei sunt, la
primirea coletului.

Vă rugăm să primiți
cele noastre calduroase
mulțumiri.

Director,

DEM. D. STOENESCU
AVOCAT
CASIERUL COMITETULUI
PENTRU
„Monumentul Ecaterina Teodorescu”
Craiova, Str. Gd. Cluje Nr. 6.

Școala de Gherla
Dica de Jos - Roman

La No. 99

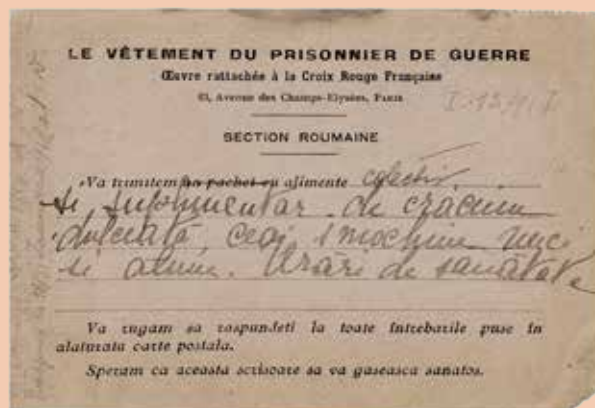
Am onoare a vă comunica că am primit suma de:
Lei 52 Bani — trimisă ca subscripție pentru „Monumentul Eroinei
Sub-Lt. Ecaterina Teodorescu”.

Comitetul vă transmite viile sale mulțumiri.

28. X. 1933
Aurel

Casierul Comitetului.

1814 - Șomlău, Craiova

La 2/1 Ianuarie 1918 d. r. 1917 24 Decembrie Cioroiu
Iubitul meu Frate,
Am primit scrisoarea Dumitale de la data 129 decembrie
1917 si nea parut bine de cepsul ei. Eu am luat tot bagajul
de la Cioara acolo numai este nimic de sa t teracota
am luat tot la Cioroiu D-ta sa nati nicio grije aici sunt
eu acasa sa fi avut grije daca eram si eu dupa in
Moldova. Vom scrie sa scrieti in Moldova de acolo ca
sa duce mai repede de acolo decat de aici ca sa aflam
si noi de frati cei tanti aici nu stiu nimic si
este jbumnata Tancu a plecat nati la pieior si parca
mie frica sa aflam ceva stire din Moldova de rati noi ne
rugam la Dumnezeu ca sa aie mare

si puterani aici el
ne fereste de toate
relele de pe pamant
Domnu Stefanescu poate
nu va scrie ca nare timp
aici stiu cede anca pe capu
D-tale acum sunt pe capu
Damsului
Georgeta Popocaru
Comuna Cioroiu
Prima Gara Vladuleni
Flora Lagerul Crefeld
Kasarinna 81
Deutschland

Sibiu, la 18 Aprilie 1942.

Domnului
E.P.CONSTANTINESCU
OSICA DE SUS-ROMANATI

In posesiunea stim. Dvs. c.p. din 12 crt., cu
onoare Va comunicăm că fiindu-ne teamă să nu se
piardă dicționarul prin poștă, îl vom păstra până
la venirea Dvs.

Cu toată stima,
Dacia Traian S.A.
SIBIU

Foto orig. E. Fischer, Sibiu
Reproducerea interzisă 1997

SIBIU - HERMANNSTADT
Calendarul an. - On. on. 1942

POSTALE

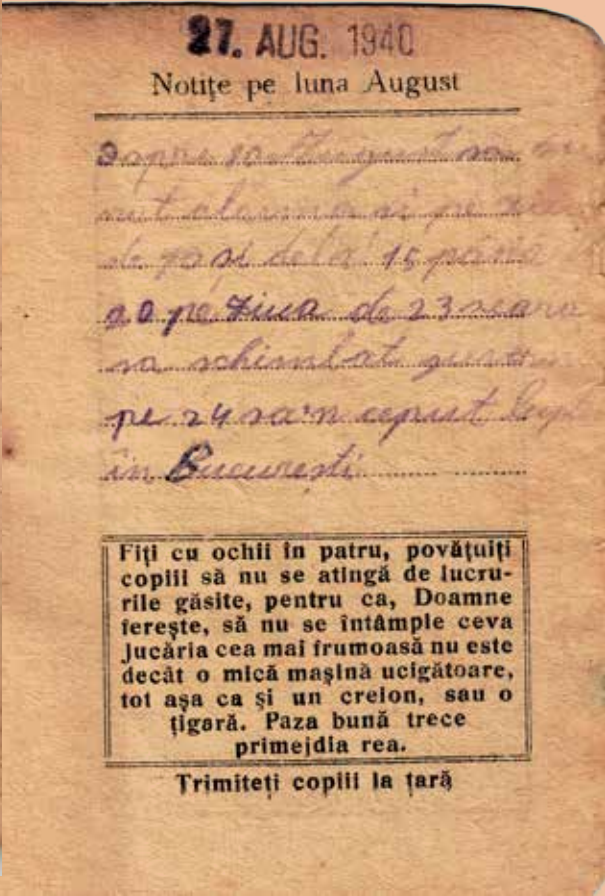
Domnului
Flores Constantinescu
Com. Osica de sus
Jud. Romanati

REVISTE

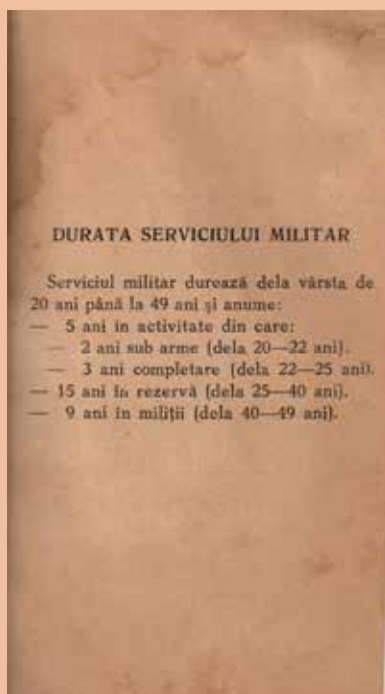
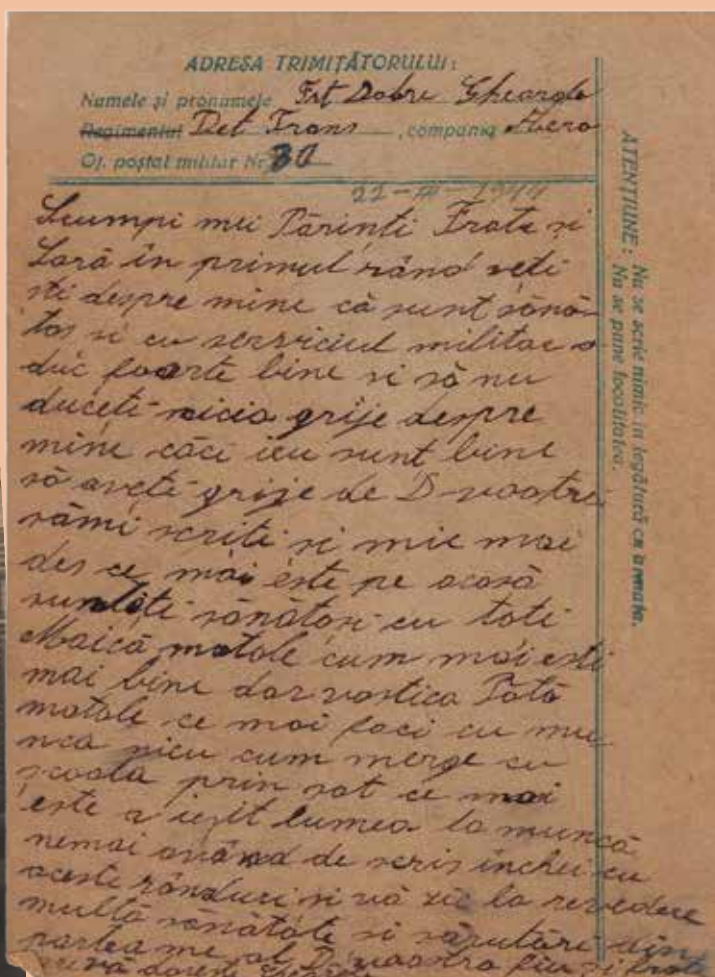

Documente primite de la doamna Nicolîța Mirea, fiica lui Gheorghe Dobre

Amintire din Tiraspol

Caiet de Cântec și amintiri
din armată. din anul 1943
Dobres & George. Dobres & George
George
Dobres & George
George

La bălci

La ne jefim copii în vitărie
Ne are legea din lătrăni
Mormântu ne va fi în ghie
Șteala unde au căzut eroi români

IV
Le pe mormânt să asem o cruce albă
Ca tinerețe de acum
Li nu va plânge nicio mamă
Căci am parnit eu tot pe acelazi

Cântec de mărș
Dacă țara românească
Va sîmna pe fi săi
Ne vom strânge la oaltă
De prin munti și de prin văi

Cu soția

Cotroceni

ina ortărească

III
Noi suntem ortăși ai țării
Țara ne vom apăra
Din mânia strămoșască
Nicio bradă nu vom da

IV
Vom ști a luptă
Țara a apăra
Vită suntem de eroi

V
Dar dacă pentru țară vom muri
Urmasii noștri ne vor preamări
În tricolor ne vor înflăvura
Pornind la luptă vom cânta

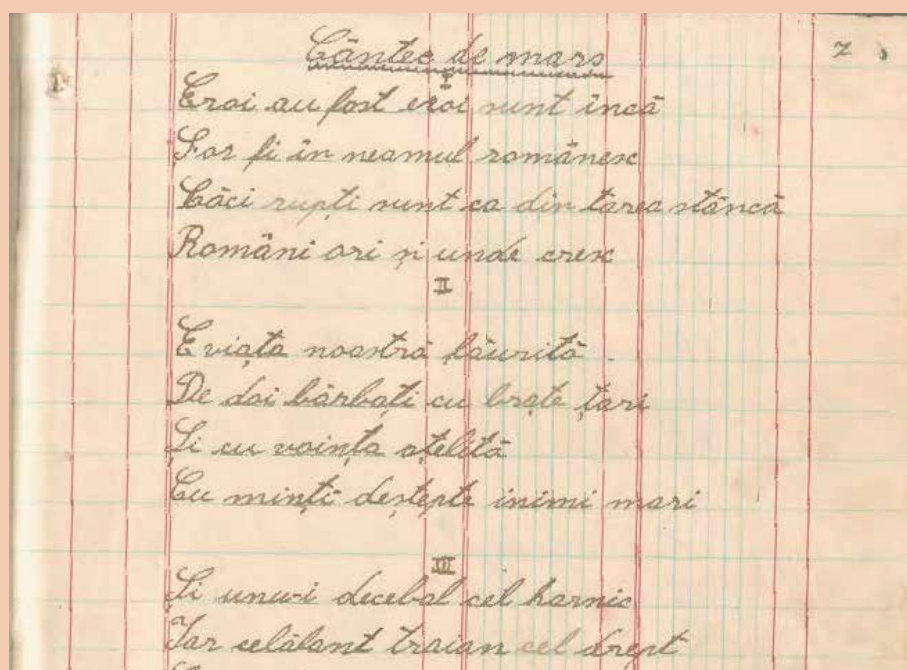
Împreună cu familia

Cu sora

Amintire din Arad

Identificare

**Tăblițe de scris pentru
matematică și pentru
română**

Plăcuța de identificare

**Monedă
veche
(avers și
revers)**

**Inel găsit în pământul din spatele fostului
CAP, datând din sec. XV-XVII**

Și eu am mers pe Linia Mare...

Invitat: Lucia Furtună, avocat

În liniștea satului, doarme dusă copilăria mea

Dimineți născute în lumina răsăritului, rămase în mintea celor născuți pe aceste locuri.

Nașterea localității Osica de Sus este menționată în urmă cu peste 500 ani, pe vremea domniei lui Radu cel Frumos (recunosc că am aflat de curând aceste date, citind un articol din Revista „Rădacini”) pământ binecuvântat de Dumnezeu.

Pentru generațiile plus/minus 1960, nașterea copiilor osiceni era supravegheată medical la

Casa de Nașteri de către dl. doctor Voicu și 3-4 asistente medicale.

Mai întâi auzai „a născut o fată / un băiat”, iar în scurt timp pe stradă trecea cineva din familie cu coșul în care se găsea invariabil o pâine caldă coaptă în țăst și un pui fript pe jar, coș acoperit cu un prosop alb imaculat. Apoi, după ceva timp venea invariabila întrebare: „A cui ești maică?”.

În timpul dansului cântat Banu Mărăcine

Răspunsul meu este mai lung: „A lui Costică, a lui Lixandru lui Nuță!”. Așa ne învățase bunica ca răspunsul să cuprindă pe tata, pe bunicul și pe străbunicul. Cert este că familia mea nu avea rubedenii în această comunitate, cu excepția familiei lui Emil Raicea a cărui bunică era verișoară cu bunica mea paternă, ambele provenind din familia „Trandafireștilor” de la Șopârlița. Frații și celelalte rude ale bunicului meu Alexandru Georgescu se aflau unele la Caracal, alții în București.

„Deși pământul se învâрте mereu, m-am născut acasă.” (zisă de Grigore Vieru), și eu m-am născut la Casa de Nașteri Osica, la fel ca sute ori mii de alți copii osiceni.

Am venit pe lume la 03 august 1959 ora 11:00, la Casa de Nașteri din Osica, cu prima respirație supraviețuiește de domnul doctor Voicu, persoană luminoasă a copilăriei mele. Tatăl meu, Constantin Georgescu, era fiul lui Alexandru Georgescu și nepotul lui Ioan Georgescu, acesta din urmă fiind notarul zonei la acea vreme. Bunicul meu (căsătorit cu Ruxandra din familia Trandafireștilor) terminase o școală de mecanică și în grădina mare a casei noastre construisese o moară.

Apoi, în momentul în care a realizat ce urma să se întâmple prin instaurarea noului sistem, respectiv sistemul comunist, și-a demontat propria

investiție, piesă cu piesă, dându-le unor prieteni ce aveau nevoie pe moment.

Decedase cu ceva ani înainte de nașterea mea, dar toată copilăria mi-am dorit să-l fi cunoscut în viață, impresionată fiind de fotografia rămasă familiei în care ne zâmbea cu ochelarii săi rotunzi, lăsați mai jos pe nas. O întrebam des pe bunica de ce avea ochelari rotunzi și de ce îi ținea așa de jos.

Ea râdea și răspunsul era invariabil „Pentru că nimeni nu avea ochelari ca bunicul tău, iar ramele sunt din aur”. Am crezut doar că-i un răspuns frumos, însă mai târziu mi s-a confirmat că nu era nicio exagerare. La o ultimă nuntă unde a fost naș bunicul meu, i-a propus miresei că dacă îi aduce o sticlă cu apă din izvoarele de la Cheleștină va primi un ban de aur. Sigur că mireasa a adus apa de izvor, iar nașul i-a dat banul făgăduit. Concluziona bunica: „Așa era el!”

Tatăl meu, Constantin Georgescu era funcționar în stația CFR Sibiu, motiv pentru care în primii doi-trei ani de viață am locuit cu părinții la Sibiu. Apoi, tata s-a transferat la stația CFR Craiova făcând naveta la Osica.

Mama mea, Ioana Georgescu, era fiica unei mari familii, Ciocan, tot de la Șopârlița ca și soacra ei. Grație ei și mătușii mele, Matilda Georgescu, în casa copilărie inițial era un război de țesut clasic, apoi ghergheful (război vertical)

la care amândouă lucrau covoarele oltenești și cele caramalii.

Mătușa mea, Matilda Georgescu, a locuit toată viața cu părinții mei și bunica paternă și nu a fost căsătorită niciodată. Pe ea bunicul o înscrișese la Liceul Iulia Hașdeu din București, timp în care a locuit în casa sorei bunicului meu, respectiv Angela Georgescu, avocat în București. Doar ce

trecuse în clasa a 8-a la acest liceu și pentru că a decedat bunicul s-a întors acasă.

Sora mea, Janeta Georgescu (actualmente Janeta Bradea), s-a născut 5 ani mai târziu (22.04.1964). A fost studentă a Politehnicii Timișoara și respectiv ASE.

Nu știu la ceilalți copii osiceni cum a fost, dar cei din generația mea am mers la grădiniță

(educatoare fiind doamna Băjenaru). La ora prânzului venea o căruță de la CAP Osica în care ni se aducea mâncare pentru prânz și nu vă închipuiți ce bucurie era când ni se aduceau și o mulțime de lubenițe, ca desert.

Tot la Osica exista stație de radioficare, iar seara timp de o oră era o emisiune pentru noi, osiceni.

Cred că nu am aveam încă doi ani, când difuzorul de pe peretele camerei anunța „*aici stația de radioficare Osica de Sus...*”.

Peste alți ani, același difuzor avea să-mi facă o surpriză plăcută. Ca în toate casele, la masa rotundă se adunase familia pentru cină. La un moment dat se aude din difuzor: „*Verificând evidențele bibliotecilor din Osica, persoana cu cele mai multe cărți citite este eleva Lucia Georgescu.*” Am încremenit. Nu vă imaginați ce putea fi pentru mintea și inima unui copil de 12-13 ani la acea vreme. Tata, cu lacrimi în ochi...Biblioteca lui (rarefiată de sistemul comunist) știa că o citisem.

Datorez mult locului copilăriei mele.

Datorez mult profesorilor de la Școala din Vale. Eu și generația mea am avut dascăli minunați.

Doamna învățătoare Catana Natalia, refugiată din Basarabia, un dascăl desăvârșit. O femeie micuță, foarte delicată și manifestând iubire față de noi toți elevii ei. În afara cursurilor obișnuite, dânsa ne-a învățat dansul „Banul Mărăcine”, iar

uneori, în după-amiezile de duminică ne invita acasă pe noi fetițele de 7-8 ani și ne învăța să facem primele prăjituri.

Am avut colegi pe: Dănanău Victoria, Ciuculescu Daniel, Buznă Doina, Fugaru Mariana, Mușat Nicolae, Marica Elena, Voinea Ștefan, și să nu se supere ceilalți pentru că nu cred că mai pot să reproduc catalogul clasei.

Banalități, vor zice generațiile mai tinere, dar ei nu au trăit în condițiile anilor 1965-1970.

Într-o zi, în timpul unei ore de curs, ușa clasei se deschide ușor-ușor și se strecoară în tăcere sora mea mai mică Janeta, care se așază în bancă lângă mine.

Doamna învățătoare se oprește din explicații și după ce a observat că s-a așezat în bancă continuă predarea lecției. Eu nu înțelegeam nimic pentru că în urmă cu câteva ore o lăsasem la grădiniță, dar sună clopoțelul și doamna învățătoare o întreabă:

– De ce ai venit aici Janeta?

– Să văd cum este la școală.

Normal că acasă au urmat dezbaterile ...Tot curioasă a rămas, luându-și licența la Politehnică în Timișoara, iar mai târziu și în ASE.

Noi, generațiile aceluia timp, am avut privilegiul de a avea în școală tineri profesori, proaspăt absolvenți, dascăli și pedagogi cu dăruire. Nu pot să nu-i amintesc pe: Enache Bucur profesor de

La birou

matematică, Enache Maria profesoară de limba română, Păun Cecilia profesoară de limba franceză, Vanda Teofil profesoară de istorie, dar mai ales distinsa noastră dirigintă doamna Ana Scarlat, profesoară de geografie.

Am dat admitere la Liceul Sanitar Scornicești, candidați 12 pe loc, fiind admisă. Apoi, am lucrat ca asistent medical de anestezie la Blocul Operator al Spitalului Județean Slatina. Aici, într-o zi pacientul din sala de operație a fost chiar tatăl meu pentru o intervenție chirurgicală destul de ușoară. Atunci, stând la locul meu de anestezie și de data aceasta chiar lângă tata, în timpul operației cu rahianestezie l-am văzut lăcrimând. Am crezut că îl doare ceva și speriată m-am aplecat să-l întreb ce-l doare. Răspunsul a fost: „Nu mă doare nimic, plâng de bucurie că ești aici.”

Apoi, examen de admitere la Facultatea de Drept din cadrul Universității București. Candidați 16 pe loc. Am fost admisă și după cum unii dintre osiceni știți, sunt avocat în cadrul Baroului Olt și întotdeauna, dar întotdeauna îmi voi exprima respectul, prețuirea și admirația față de dascălii mei minunați.

Fără istoria celor peste 500 de ani, fără trăirile și amintirile fiecărui osicean în parte, Linia Mare nu ar fi completă.

Pentru un osicean, Linia Mare e un punct de reper, un fragment de viață ori o viață completă. Ea străbate aproape drept, întregul sat, de la est la vest și în jurul ei cresc mereu suflete, trăiri, oameni.

La Înalta Curte de Casație și Justiție, iulie 2024

Ei, lasă, că nici Linia Curții nu-i lipsită de importanță..., nu-i așa?

În urmă cu 30 de ani am jurat pe drapel să apăr drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, să apăr legea și Constituția țării.

Am apărut mii de oameni, de la oameni obișnuiți la președinți de stat, dar eu voi rămâne mereu o osiceancă.

ION SURDU
comandor, av. rez.

Toamna visurilor noastre

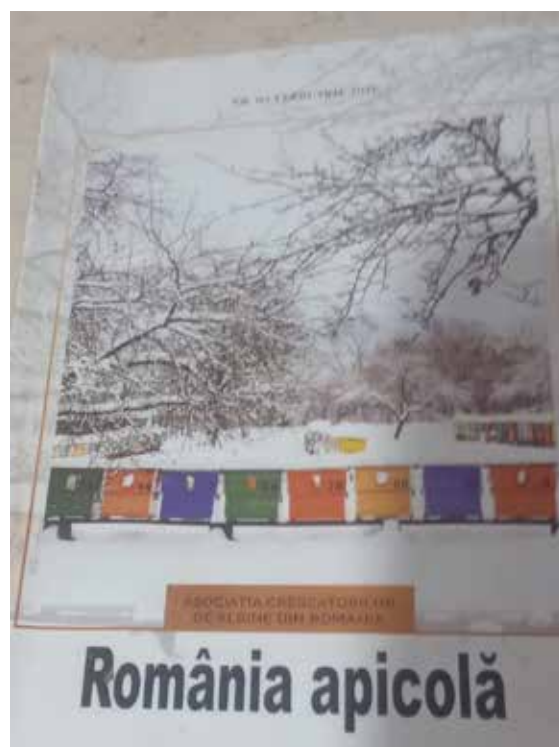
Este octombrie, miez de toamnă, soarele continuă să strălucească, dar fără să mai ofere și căldură. Decorul se modifică de la o zi la alta, devine tot mai sărac, actorii s-au retras unul câte unul. Urmează alt spectacol, dar spectatorii rămân în mare măsură aceiași. Păsările călătoare au ajuns la casele lor, bogăția grădinilor s-a instalat în cămări, totul seamănă cu pregătirea unei confruntări. Cu siguranță ea va veni! Dar până atunci este încă toamnă și aceasta predispune la meditații, nostalgii, reflecții.

Coincidență. În calendarul naturii, toamna astronomică coincide cu toamna generației mele și conform înțelepciunii populare – toamna se numără bobocii. Nu-i voi enumera pe aceia dintre noi care au rămas, dar ca la orice bilanț încerc să aleg din propria existență momentele de cotitură al căror impact a fost definitoriu.

Dintre toate acestea mă voi opri la anul 1979. Împlinisem recent treizeci de ani și simțeam

că mă găsesc într-o intersecție în care trebuia să iau o decizie, dar încă așteptam. Așteptarea devenise obositoare, nu mă simțeam împlinit nici profesional (eram ca la începutul carierei), deși trecuseră opt ani de la absolvirea școlii de ofițeri. Nici social nu stăteam prea bine, aveam doar un singur copil și nu consideram că era de ajuns. Am acordat prioritate factorului profesional, m-am înscris pentru examenul de admitere în Academia Militară pentru sesiunea aprilie 1980, fără să mă aștept că între timp situația se va complica. În luna august a celui an, eram în concediul de odihnă la țară și am fost somat să aduc în curtea socrilor, un stup cu albine care fusese dăruit de un apicultor, la nașterea feciorului meu, în 1972.

Dintr-odată s-a instalat panica în cele două familii. Fără să mai aștept aprobarea celorlalți am trecut la executare. Din ziua următoare aducerii au început problemele. Poate albinele au nevoie

de apă, de mâncare și nimeni în jurul meu nu avea răspunsuri. Atunci am plecat la Craiova la magazinul apicol unde la întrebările mele, în loc de răspunsuri, am primit o carte. Acea carte se numea „Viața albinelor”, autor Maurice Meterlinck, un belgian, laureat al premiului Nobel pentru literatură în anul 1911.

De la această carte a început aventura care nici astăzi nu s-a terminat. Era după amiază, am trecut pe la apartament și m-am apucat să caut în carte răspunsurile pentru care plecasem de la țară. Citind, am pătruns într-o lume de basm al cărei prizonier am rămas pentru tot restul vieții.

Se lumina de ziua când am terminat lectura. Când am plecat de la țară spre Craiova aveam cel mult vreo zece întrebări. Acum aveam sute. După aproape o jumătate de secol de studiu și practică apicolă tot nu am toate răspunsurile, dar astăzi, știu că nimeni nu poate pretinde că le are.

De acum viața mea s-a complicat iremediabil. Trăiam în universuri paralele, continuând pregătirile pentru examenul de admitere în Academia Militară, iar cu titlul de relaxare, lecturam cu nesaț câte un capitol din „Stupăritul Nou” cartea lui Constantin L. Hristea, fondator al apiculturii moderne din România. Spre norocul meu, în luna aprilie 1980, am susținut examenul de admitere în urma căruia am fost admis. Dacă examenul pe care l-am susținut ar fi fost despre apicultură și ar fi fost un singur loc, cu siguranță că eu l-aș fi ocupat cu nota maximă. În situația că examenul de admitere ar fi fost mai în vară, nu aș mai fi avut nicio șansă de reușită fiindcă ar fi fost în plin sezon apicol căruia eu m-am dedicat cu toată energia.

În prima parte a anului 1980, pentru mine s-au aliniat planetele și mi s-a născut și cel de-al doilea fecior. Când vine una, vin toate!

După absolvirea Academiei Militare în anul 1982 am continuat pregătirea apicolă prin cursuri organizate duminica de către Asociația Crescătorilor de Albine (ACA) din România, abonarea la revista apicolă cu apariție lunară editată de ACA și studierea unei vaste bibliografii. Cu trecerea anilor pasiunea mea pentru albine urca la cote din ce în ce mai înalte. Între timp, am participat la târguri apicole din țară: Făget, Blaj, Râmnicu Vâlcea, București de unde mi-am asigurat cel mai modern instrumentar apicol.

După 1990 lucrurile au căpătat altă perspectivă. În România se naștea altă lume, care presupunea transformări profunde în toate domeniile, inclusiv în cel militar. Occidentul, spre care tindea România, își organizase apărarea având la bază conceptul de armată profesionistă care presupune efective reduse, dar mai bine dotate și cu un grad de instruire mult mai ridicat,

profesionist. România, legislativ a renunțat la serviciul militar obligatoriu înlocuindu-l cu cel de angajare voluntară pe bază de contract, concomitent cu reducerea efectivelor și desființarea multor unități, inclusiv cea la care eram încadrat și eu. Era septembrie 1998.

În noua situație creată, am considerat că am suficientă experiență în apicultură și am făcut investiții consistente în domeniu pe care le-am valorificat în mare măsură, în mod deosebit prin stupăritul *Pastol* (deplasarea stupinei la culesul de nectar și polen) în spațiul dintre Dunăre și Subcarpații Olteniei. Din anul 2007 m-am înscris în programul de reconversie în apicultura ecologică, iar în 2009 am devenit primul apicultor din județul Olt certificat în apicultura ecologică.

Acum când se apropie momentul să se încheie aventura mea în apicultură, mă încercă nostalgia acelor vremuri și cred cu tărie că DUMNEZEU a vrut să-mi înnobileze viața, călăuzindu-mi pașii spre o lume de vis, lumea albinelor. Îmi amintesc de parcă a fost ieri. Era 25 octombrie 1979 și în calitate de ucenic am asistat la ultima activitate din calendarul apicol - pregătirea familiilor pentru iernare. După ce a instalat la urdinișul ultimei familii grătarul antișoareci, unul dintre apicultori a rostit o vorbă care s-a adevărit în toți anii cât am practicat apicultura:

Nepoate, de acum, toată iarna vom visa salcâm înflorit.

A fost ca un blestem. În fiecare iarnă, în miez de noapte, visam că a înflorit salcâmul și m-a surprins cu stupina nepregătită pentru marele cules. Mă trezeam lac de sudore și până la ziua inventariam lucrările care urmau să le execut în vederea pregătirii acestuia.

Apropo de marele cules, fiecare apicultor, chiar și începătorii, intră în febra lui. Când „înebunesc salcâmi”, „înebunesc” atât albinele cât și apicultorii. Sute de stupine afluesc spre sudul Olteniei, multe dintre ele de la distanțe mari (Harghita, Covasna și din județele limitrofe), în tentativa lor comună de a capta în cămarile stupilor cel mai nobil nectar. Este un adevărat festival al pădurilor de salcâm care începe în sud și se continuă eșalonat până în Subcarpații sudicii. Calendarul culesurilor continuă până după sfârșitul verii când urmează bilanțul și la puțin timp - întâi august - începutul noului an apicol. În acest interval apicultorii trebuie să fie permanent lângă stupi. În orice moment culesul poate înceta și o mare parte dintre familii pot intra în frigurile roitului, ceea ce ar echivala cu o lovitură de proporții la stupinele de mari dimensiuni.

Pentru bucuria de a vedea în fagurii lor soarele lichefiat (mierea), apicultorii și familiile lor au

S.C. Ecoinspect S.R.L. RO- ECO- 008	400202 Cluj Napoca, str. Horea, nr. 75, ap. 5 jud. Cluj	Tel/Fax: 004- 0264- 432 088 Tel: 004- 0264- 536 324 e-mail: ecoinspect@ecoinspect.ro ecoinspect@gmail.com
--	---	--

CERTIFICAT DE CONFORMITATE
CERTIFICATE

Tipul produselor - Field of attention
 Produse ecologice - Organic products

Domeniul certificării – Type of operator
 Apicultura- Bee Keeping

Numărul certificatului – Number of certificate
 0109/2010

Producătorul – Certified partner
 COD: RO/ 1806/ 26.02.2007

Numele (name) **Surdu A. Ion P.F.A**

Adresa (address) Loc. Osica de Sus, nr. 112, jud. Olt

(Producătorul de mai sus are contract valabil cu S.C. Ecoinspect S.R.L.)
 (The partner has valid contract with Ecoinspect Romania)

Legislația de referință – reference standards
Regulamentul CE 834/ 2007 – EU Council Regulation EC 834/ 2007
Regulamentul CE 889/ 2008 – EU Council Regulation EC 889/ 2008

(Ecoinspect atestă prin prezentul certificat că aceste produse sunt în conformitate cu
 standardele mai sus menționate; anexa este parte integrantă din certificat)
 Ecoinspect certifies that the producer complies with the standards and the legal
 procedures mentioned above. The annex is part of this certificate

parte de multe sacrificii, uneori aceste degenerând în conflicte de familie atunci când opțiunile lor estivale nu coincid. Nu pot uita pățania unui fost coleg de serviciu care își convinsese soția privind dorința lui de a deveni apicultor. Auzind mătușa dânzei, care era soție de apicultor cu ștate vechi în apicultură, ce urma să se întâmple în viața celor doi, și-a sfătuit nepoata să divorțeze până nu este prea târziu, regretând propria nehotărâre din tinerețe. A nu se înțelege că toate soțiile apicultorilor sunt antiapicultură. Am întâlnit situații de familii în care soția era mâna întâi.

Referitor la mirajul familiei de albine, când pătrunzi în lumea lor ești asemenea scafandruului care cercetează adâncurile oceanului, ești complet uluit de ce întâlnești și îți pui întrebarea: diviziunea muncii unde a apărut întâi? În lumea lor sau în lumea noastră? În această lume care nu cunoaște nicio clipă de odihnă totul se desfășoară cu precizie, iar relațiile dintre caste se respectă cu sfințenie. În toată această complexă interacțiune putem afirma că în lumea lor există „democrație”, în lumea lor diviziunea muncii este distinctă, legile lor se respectă cu sfințenie și nimeni nu le comentează. În problemele importante privind viitorul familiei, nu regina hotărăște, ci „poporul muncitor”. Asta nu înseamnă că

regina nu este respectată. Ea are un statut special. Chiar din etapa de larvă este hrănită cu lăptișor, ceea ce îi asigură capacitatea de a produce ouă fecundate. Firește că după fecundare doar o regină poate să-și ucidă semenele. Doar ea, atunci când se întoarce din zborul nupțial, primește acceptul albinelor pentru asasinarea surorilor sale care ar putea s-o concureze pentru rolul de mamă a întregii populații. Regina prestează servicii pentru comunitate, este în slujba „cetății”. De asemenea, când crește foarte mult rata șomajului, tot poporul muncitor obligă regina să părăsească cetatea și să plece cât mai departe, să înființeze altă cetate.

Aceste truditore mi-au câștigat respectul profund și definitiv prin modul în care își îndeplinesc rolul de constructor al mediului.

Este ultimul an de practică apicolă pentru mine și vreau să mă retrag mulțumind apicultorilor care iubesc și admiră albinele că m-au primit în lumea lor și să-i asigur că i-am reprezentat cu demnitate.

Am fost „rege peste regine” zeci de ani, am angajat sute de mii de lucrătoare. Vreau să cred că le-am fost un partener apropiat, înțelegător și iubitor.

Apicultor Ion Surdu

GABRIELA IONESCU

La moara lui Fîță

În vremurile apuse, **morarul** era unul dintre cele mai importante personaje din lumea satului. El transforma grâul în făină, porumbul în mălai și din celelalte cereale combinate scotea uruiala, cel mai important aliment pentru hrana animalelor. Cu alte cuvinte era omul care hrănea toate viețuitoarele din zonă.

Morile reprezentau verigile de legătură dintre oameni pentru că, în jurul lor se strângea lume din multe sate. Erau locuri care îi uneau pe oameni. Acolo se adunau săteni din împrejurimi, mai ales dacă făina era bună.

În zorii zilei, curtea mare a morii se umplea de căruțe trase de cai sau boi, încărcate cu saci. Până le venea rândul la măcinat, oamenii stăteau la poavești, aflau noutăți din sat și din satele vecine. Era cel mai important loc de socializare, iar morarul era respectat și iubit de toți – prietenos, amabil, mereu aproape de cei care aveau nevoie de el.

La Osica au funcționat de-a lungul timpului două mori: **Moara lui Tache și Moara lui Vladu**,

ale căror proprietari au fost Tache Coliopol și Vladu Nica.

Tache Coliopol a fost un imigrant grec care s-a stabilit la Osica după ce a cercetat zona și a considerat că localitatea e bine poziționată geografic și poate avea potențial economic. Pe lângă multe altele, avea cale ferată, iar drumul național trecea prin zona de est a comunei, chiar prin fața casei și morii sale. A cumpărat suprafețe mari de terenuri și a construit o casă, o moară și o presă de ulei. Moara era în Vlădueni unde astăzi sunt casele familiilor: Oprețescu, Calistrat și a domnului doctor Voicu, iar presa de ulei era pe terenul unde astăzi este agenția CEC. Din păcate, averea i-a fost naționalizată în 1948. Moara a funcționat până în anul 1976 când a luat foc și apoi a fost demolată. A murit în 1954 și a rămas în memoria osicenilor ca un om milostiv care îi ajuta pe oamenii săraci cu făină și mălai din uiumul de la moară. A avut un fiu, Mihai Coliopol, absolvent de studii superioare economice la Anvers – Belgia și ofițer de

cavalerie în rezervă, care a murit pe frontul din Crimeea și 3 fiice: Gheorghiița, Ileana și mezina Ana, căsătorită cu inginerul Liuben de la Regie.

Vladu Nica a fost cel de-al doilea proprietar de moară din Osica. Familia lui era cunoscută în toată zona pentru bogăția ei – 60 de pogoane de pământ care vorbeau despre vremurile de odinioară. A făcut acte caritabile în comunitate, a construit localul școlii primare cu clasele I – IV din Vlădueni cu banii proprii, pe care a inaugurat-o în anul 1927. Clădirea acelei școli este cea de lângă Biserica din Deal în fața căreia dăinuie de aproape un secol **Stejarul Recunoștinței**. Bustul din fața clădirii este al lui Vladu Nica. Comuniștii i-au confiscat tot ce i-a aparținut odată cu naționalizarea din 1948. A avut un băiat, Alexandru.

După Revoluție, moara lui Vladu a mai funcționat câțiva ani până când a fost revendicată de urmașii familiei și câștigată în instanță.

Atât Tache Caliopol cât și Nica Vladu sunt înmormântați în cimitirul vechi de la Osica.

În Osica de azi, încă „bate roata unei mori” păstrând vie tradiția locului. Morarul și proprietarul ei este Florian Smarandache – Fiță, osicean din neam vechi, fiul lui Gigel al lui Botaru și al Leancăi lui Rontea, oameni de cinste, respectați în toată comunitatea. L-am vizitat într-o zi pentru a afla povestea pașilor pe care i-a urmat ca să-și împlinească visul și să ajungă la ceea ce este astăzi.

Am descoperit o casă încântătoare și primitoare, un cămin cald și o familie deschisă și bucuroasă că cineva îi trece pragul. M-au primit ca pe o rudă de-ale lor și mi-au oferit tot ce aveau ei mai bun.

Pe Argi, soția lui Florian, o știu din copilărie, de la grădiniță. Tatăl ei, Moșu lui Ciuplica, a fost coleg cu tata la C.F.R. Piatra Olt mai mult de 30 de ani.

Mihai, băiatul lor, este cunoscut în sat ca un meșter constructor desăvârșit. Face case trainice, de la temelie până la acoperiș, cu interioare luminoase, lucrate cu grijă. Cea mai recentă lucrare a lui, o terasă ridicată chiar la ei în curte, mi s-a părut spectaculoasă. Frumoasă, modernă, cu îmbinări de culori splendide, o adevărată bijuterie care vorbește despre abilitatea mâinilor și a minții lui ingenioase.

Florian, dragă, cum a fost începutul?

Am terminat școala de mecanic pentru utilaje de morărit și panificație și m-am angajat în anul 1984 la Moara lui Vladu. Se numea atunci „Moara Săteanca”. La cutremurul din 1977 moara a fost avariata grav. Autoritățile de-atunci au constatat că trebuie demolată vechea clădire și construită una nouă, de la zero. Întreprinderea

Oltul de la Slatina a fost cea care a făcut lucrarea dar și oamenii din sat au fost de mare ajutor participând zilnic la acest proiect. Utilajele, adică vechea moară a fost instalată din nou. După ce m-am angajat aici, eu am fost pionul principal în montarea și asamblarea fiecărui component al morii, atunci când se întâmpla ca ceva să nu funcționeze. Pentru că eram singurul cu școală specializată în morărit, știam ce să fac și îmi plăcea mult ceea ce fac. De-a lungul vieții mele am participat la instalarea mai multor mori atât la noi în județ cât și în alte județe: Calafat, Ciuperceni, Desa, Smârdan, Vlădila, Zănoaga, Bârza. La toate aceste mori, pe lângă munca fizică, am pus mult suflet și pe fiecare în parte, când am văzut-o pornind, a fost ca atunci când propriul copil a mers pentru prima dată pe picioarele lui.

Când ai plecat de la moară pentru a-ți face afacerea ta?

În anul 1991, împreună cu cumnatul meu, soțul surorii mele, am avut curajul de a construi o moară a noastră, pe terenul unde astăzi este moara lui Ovidiu Ciocan. Am construit noi clădirea, iar moara (utilajul) am cumpărat-o de la Topleş, o localitate pe lângă Caransebeș, cu toate utilajele noi. Măcinam doar mălai. Din păcate, afacerea a funcționat doar 4 ani, iar cumnatul meu a hotărât să-i vândă moara lui Ion Ciocan, tatăl lui Ovidiu. Această moară funcționează și astăzi, dar nu macină produse de morărit pentru populație, ci doar pentru brutăria familiei.

Eu m-am întors înapoi la moara lui Vladu, acolo unde mi-am făcut debutul în muncă și unde am învățat meserie de la trei morari cunoscuți din Osica: Preda Nicolae (Nicu lui Ioane), Dan Nicolae (Fiertură), Toma Mihai (Nicu lui Baciui). Am plecat de acolo când, în urma unor litigii ce s-au extins pe o perioadă lungă de timp, un nepot al lui Vladu Nica, a câștigat-o în instanță. El se numește Manea și a lucrat la Camera de Comerț și Industrie a României.

Frumos parcurs ai avut. Și cum ai reușit să ajungi unde ești astăzi?

În anul 2016 am cumpărat o parte din terenul fostului SMA (Stația de Mașini Agricole) a fostului CAP Osica, locul unde staționau mașinile agricole ale CAP-ului, vizavi de cimitirul nou. M-am apucat de construcție singur, am cumpărat

o moară second-hand, iar partea tehnologică am asamblat-o eu. De-atunci mi-am făcut din locul de muncă o pasiune și constat că după ce mi-a intrat făina în sânge, nu am reușit să mai scap de ea. Moara asta este o mare provocare pentru mine. Ea îmi dă voie să mă relaxez, deși nu funcționează singură. Programul meu de lucru este flexibil, începe cu primele ore ale dimineții și nu știu când se termină. Dar se termină când vreau eu și asta mă face liniștit și fericit.

Băieților tăi le place să ducă mai departe ceea ce tu ai început?

Da, Mihai, băiatul meu cel mare, merge zilnic cu mine la moară. Îi place, vede că avem satisfacții și e normal să fie mulțumit. Mai aveam un angajat care ne ajută și alături de care reușim să facem față comenzilor.

Am plecat cu Florian și fiul lui la moară pentru a vedea cu ochii mei edificiul despre care îmi vorbise cu multă afecțiune și am constatat că n-am simțit un fir de praf care să-mi deranjeze respirația sau care să se așeze pe hainele mele, așa cum eu mă așteptam. Mi-am dat seama atunci că au trecut vremurile în care morile, oriunde ar fi fost ele instalate, produceau foarte mult praf. Morile moderne, așa cum este și aceasta, permit măcinarea fără praf, funcționează extrem de silențios și sunt concepute pentru a procesa cantități mari de cereale într-un mod eficient. Iar calitatea produselor este una superioară.

Cum reușiți să vindeți ceea ce produceți, aveți o piață de desfacere?

Da, colaborăm cu o brutărie de la Balș și una de la Drăgășani. Ele ne asigură o mare parte din piața de desfacere. Mai sunt și oamenii care au nevoie să macine cereale pentru animale sau o făină bună de sărbători, una integrală pentru cei cu probleme medicale, un mălai bun. Îmi pare rău că nu mai este aglomerație la moară (*gloată* se spunea cândva) așa cum era în alte timpuri. Mi-ar plăcea să văd curtea plină de oameni cu atelaje care să stea de vorbă, să se bucure de revederea cu prieteni vechi, iar eu să stau printre ei. În ceea ce privește viitorul acestei meserii, Florian spune că astfel de profesii nu mai sunt căutate de tineri pentru că este o meserie solicitantă, e praf, curent și multă muncă.

Copleșită de bunăvoința și ospitalitatea acestor oameni, cu regretul că nu am putut să mai stăm de vorbă, pentru că se crease o atmosferă

plăcută, mi-am amintit mai târziu ceea ce Florian îmi spusese printre altele:

„Aici e locul meu binecuvântat pe care îl iubesc și pe care îl consider o a doua mea casă. Nu-mi voi părăsi niciodată plaiurile natale pentru că iubesc fiecare loc în care am crescut, pe care l-am transformat eu așa cum mi-a plăcut și în care trăiesc. Nu voi pleca niciodată mai departe de Osica mea și dacă ar fi să plec, m-aș întoarce numai decît înapoi”.

Prof.
VIRGINIA LĂPĂDATU

Croitori și croitorese din Osica

Omul echilibrează concretul istoric cu sensurile creatoare ale vieții.

Simultan cu începuturile civilizației, veșmintele nu au mai păstrat doar caracterul unui obiect absolut necesar, ci s-au impus și ca podoabă prin aspectul plăcut și elegant.

A ști să alegi obiectele de îmbrăcăminte astfel încât acestea să-ți încânte ochii și câteodată să ascundă unele defecte ale corpului, este o artă. A ști să realizezi o vestimentație necesară de bun gust și în pas cu moda, înseamnă a îmbina simțul estetic, talentul, cu priceperea și îndemânarea. Așa au apărut croitorii și croitoresele ca meseriași și croitoria ca meserie.

Croitoria este una dintre cele mai vechi meserii din lume. Datează dinaintea erei noastre și

va exista și progresa în același timp cu societatea umană.

Persoana care confecționează, repară sau modifică îmbrăcămintea în mod profesional, care acordă atenție detaliilor hainelor îmbinând creativitatea cu precizia și îndemânarea, folosindu-și imaginația și talentul de costumer-service este croitorul (croitoreasa).

Cusutul nu reprezintă doar o abilitate utilă, dar și o modă. Devine din ce în ce mai popular, un hobby provocator și o sursă de venit.

Dacă dorești să găsești un model diferit de cele care se găsesc în magazine, apelezi la croitor (croitoreasă).

La Osica, de-a lungul timpului, croitorii și croitoresele s-au format prin ucenicie la persoane

consacrate în acest domeniu, nu prin cursuri care să le asigure certificatul de calificare. Mai nou, unele dintre ele au lucrat în fabrici specializate și au o calificare.

Croitori și croitorese în Osica au fost mulți, dar timpul implacabil, pe unii dintre ei i-a șters din memoria comunității.

Între croitorii de altădată au fost frații Nanu (ai lui Boierașu): Fănică (Ștefan) cel mai mare și Mihai, cunoscut ca Mișu lui Marcu.

Ambii au făcut ucenicie în ateliere de croitorie din București, ambii au fost croitori cunoscuți și apreciați. Fănică locuia în casa de lângă calea ferată, când vii dinspre șosea pe stânga, iar Mișu peste drum de părculețul de la Grădinița din Vale.

Pe Linia Mare erau Vărzaru Stelian și Culică al lui Vărzaru „dat la ziar” cum spunea soția sa. Cunoscuți și căutați de clienți, ambii plecați într-o lume mai bună. În Medinți locuia Gheorghe al lui Ciușcan, fost croitor militar, iar în Modorani stătea Mișu lui Puie.

În Greci croitor cunoscut a fost Bucur Pescaru (al lui Niculin), care a lucrat inițial la un atelier de croitorie din Caracal.

Pe Linia Mare locuiește Fănel Croitoru, cunoscut după meserie, nu după nume.

Astăzi în Osica nu prea mai există croitori pentru bărbați. Ei își cumpără hainele din magazinele de specialitate, care fac și modificări atunci când este cazul.

La femei situația este alta. Pe lângă articolele de îmbrăcăminte cumpărate din magazine, își confecționează toalete și la croitoreasă. Sunt cochete, au un simț dezvoltat al frumosului și vor să arate bine. Fiecare își dorește să poarte ceva care să o personalizeze.

Pentru că doamnele au un număr mai mare de toalete pe care le schimbă des și numărul croitorilor a fost și este mai mare decât al croitorilor.

Printre cele plecate dintre noi, în Vlădueni lucra Mărioara Buznă, care făcea parte din generația veche. Au mai fost: Ghița Croitoreasa, Ruzica Georgescu, Delcea Ioana, Ana Oprescu, Măria lui Chiruș, Onica lui Olaru... Toate se odihnesc în pace.

Ghița Croitoreasa (Gheorghita Iordache) locuia aproape de Monumentul Eroilor. Era din Cioroiu, dar s-a stabilit în Osica prin căsătoria cu Jane Iordache. Avea dexteritate, imaginație, lucra cu plăcere, interacționa cu clientele, oferindu-le cele mai bune servicii. Era artistă în domeniul croitoriei.

Astăzi, vârsta înaintată și boala n-o mai lasă pe Leana lui Godeanu să mai profeseze. Lucrează însă Valentina Dan, Manuela David, Mirela Socol, Mihaela Torcea, Nuți Pistrițu, Veronica Vărzaru, Bebe Rădoi.

Veronica Vărzaru pe lângă croitorie lucrează și recondiționează costume populare. Este cunoscută nu doar în județ, ci și dincolo de granițele lui.

Rochii lucrate de Ghița

Bebe Rădoi

Am fost acasă la doamna Maria Rădoi, cunoscută ca Bebe Croitoreasa. A vorbit cu emoție și plăcere despre meseria pe care o practică de la 17 ani.

„Când eram mică, spre disperarea mamei, tăiam și croiam tot ce găseam prin casă. Făceam fuste și bluze pe care le lucram de mână, pentru că nu aveam mașină de cusut. Am învățat să lucrez la școală, la ora de lucru manual, cu doamna profesoară Mimi Mustață. Pedala de la mașina de cusut parcă era făcută pentru piciorul meu, așa că doamna profesoară m-a întrebat dacă am mai lucrat cumva acasă. I-am spus că nu.

Am început ucenicia la 17 ani, la Ghița Croitoreasa. Am lucrat acolo trei ani.

Când am plecat de la ea, chiar a doua zi, prima comandă a fost o rochie pentru cununie. De

emoție îmi tremurau foarfecile în mână și îmi treceau fiori prin tot corpul. Am lucrat-o într-o zi și jumătate. Clienta a fost mulțumită, iar eu bucuroasă pentru reușită.

Mi-a plăcut și îmi place foarte mult croitoria. Pipăi materialul, îl evaluez, discut cu clienta despre model, apoi mă apuc de lucru. Am lucrat și lucrez ziua și noaptea.

Gândiți-vă cum este atunci când vin urgențele: nuntă, botez, zile onomastice, și trebuie în maxim două zile să fie gata trei toalete, iar clienta să fie încântată.

Am lucrat și lucrez nu numai pentru osiceni. Vin doamne de la Slatina, Balș, Craiova, Turnu-Severin, București, Târgu-Mureș. Clienta de la Târgu-Mureș rămâne o săptămână la Osica, până reușesc să-i lucrez brațul de materiale pe care mi-l aduce.

Am cliente în vârstă care lucrează la mine de aproape 40 de ani, doamne care vor să fie îmbrăcate elegant și decent și persoane tinere pentru care noul și modernul constituie un fel de a fi. Multe dintre ele mă pupă la plecare.

Deși am ajuns la 70 de ani nu m-am plafoanat. Lucrez cu aceeași pasiune ca în perioada începutului.

Se întâmplă uneori ca persoana care trebuie să vină la probă să întârzie sau să nu poată ajunge din diferite motive, așa că memoria mea vizuală combinată cu arta creației, mâinile mele făcute pentru așa ceva lucrează rochia, fusta, costumul, bluza, paltonul, fără probă. Și nu mă laud, dar când clienta își ia obiectul lucrat îi vine perfect sau aproape perfect. Poate că mai modific o pensă, un tiv, dar partea grea a vestimentației rămâne nemodificată.

Lucrez orice: rochii, rochii de mireasă, fuste, bluze, pardesie, paltoane, pălării, pantaloni, lenjerie corporală, lenjerie de pat, cipici, huse, draperii...tot ce dorește clienta. Lucrez chiar și pantaloni bărbătești. Modific îmbrăcăminte de damă și bărbat. Orice model nou constituie pentru mine o provocare.

Dragostea pentru meserie mă recompensează și din punct de vedere material. Dar n-aș putea lucra atât de mult dacă nu m-ar ajuta soțul care se ocupă de gospodărie.

Fetele mele au alte meserii. N-au avut dorința și îndemânarea pentru croitorie. Mă rog la Dumnezeu să-mi dea sănătate și ochi buni ca să pot lucra în continuare.”

I-am mulțumit doamnei Bebe pentru cuvintele pline de căldură legate de meseria sa și i-am urat ani mulți cu sănătate și bucurie.

**MARIUS SEBASTIAN
DUMITRAȘCU**
profesor

urmaș de osicean

Ioana Ușvat – campioana mondială cu rădăcini în Osica de Sus

Afară plouă de câteva zile... știu că sunt momentele mele de inspirație profundă și profit de ele gândindu-mă la titlul viitorului meu articol din numărul de iarnă al revistei. Analizând cu ardore amprente de dor ale frunzelor așternute

pe tufele din fața blocului, apoi privind trecător peste pozele cu elevii mei înșirate cu multă atenție pe pereți, titlul articolului pare că se formulează singur în mintea mea: „IOANA UȘVAT – CAMPIONA MONDIALĂ CU RĂDĂCINI ÎN OSICA DE SUS”. La început părea unul ușor îndrăzneț, dar s-a dovenit a fi cel mai greu articol scris până acum. „Le am” cu înșiratul cuvintelor, e tot ce știu să fac mai bine, dar Ioana nu e oricine...e fosta mea elevă și sper ca acest articol să se ridice la înălțimea așteptărilor ei.

Am cunoscut-o pe Ioana Ușvat în 2023, când ea era elevă în clasa a opta la Școala Gimnazială Nr. 16 „Take Ionescu” din Timișoara, iar eu eram un tânăr debutant care primise patru clase de a opta într-una din cele mai bune școli din oraș. Norocul meu a fost că erau de fapt cele mai bune clase pe care le-am avut, cel puțin până acum. Și Ioana făcea parte din acei elevi cu care îți era drag să lucrezi. Și nu o laud doar de dragul de a o lăuda...ea chiar e un copil minunat, dedicat și cu un zâmbet care te face câteodată să treci cu vederea un răspuns greșit. Acum este elevă la Colegiul Național Pedagogic „Carmen Sylva” din Timișoara, pe profil matematică-informatică, ceea ce îmi argumentează pe deplin

laudele aduse. Pe lângă asta, e CAMPIOANĂ MONDIALĂ la dans sportiv.

Îmi amintesc perfect momentul în care am aflat că este dansatoare. Predasem „Revoluția din 1848 în spațiul românesc” și la final vorbeam despre simbolul nostru suprem, despre Tricolor.

Ioana nu doar că era atentă, dar parcă analiza fiecare cuvânt pe care îl rosteam și am întrebat într-un mod destul de ciudat, dacă mă gândesc bine la aproape doi ani distanță: „**Ioana, ești bine?**”. Răspunsul ei m-a blocat pentru tot restul zilei și am realizat că am în față o luptătoare cu idealuri mărețe: „**Da, domn profesor, mă gândeam că în toamnă particip la Campionatul Mondial de Dans Sportiv, care se desfășoară chiar aici, la Timișoara. Chiar îmi doresc să câștig și să aud imnul intonat în spatele nostru și tricolorul deasupra**”.

Lunile au trecut rapid, aproape că uitasem de evenimentul din 14 septembrie 2024, dar când am primit invitația de a participa am fost mai mult decât mândru. Eram bucuros că îi fusesem profesor și că păstrasem legătura și totodată uitat de faptul că amândoi avem rădăcini în Osica de Sus, aflând asta în ziua marelui eveniment.

Am înțeles pe deplin ce înseamnă dansul sportiv, doar după ce a început competiția. Sportivi dansatori din peste 30 de țări, fiecare ținând în mână drapelul țării sale. Printre ei și eleva mea, Ioana, cu partenerul ei de dans, Raul...magistral, aproape divin. De-a lungul probelor, Ioana părea că se desprinde și zboară spre visul ei măreț, iar Raul era stâncă ei, sprijinul ei și legătura cu scena pe care o iubeau din tot sufletul. Au fost eroii noștri în acea seară...am plâns în tribună ca un

bebeluș când s-a intonat Imnul Național. Ioana și Raul erau campioni mondiali la dans sportiv. Din acel moment, Ioana nu a mai fost niciodată doar o fostă elevă, ci un model de dăruire, muncă și sensibilitate, toate duse până la cel mai înalt nivel. **SCRISESERĂ ISTORIE!**

La câteva zile distanță, într-o discuție cu ea, am aflat și o parte din palmaresul Ioanei și al lui Raul, parteneri de 7 ani la **CLUBUL DE DANS SPORTIV MAGNUM TEAM**. „Antrenorii mei sunt Diana și Raul Avram. **Am devenit campioni mondiali la Juniori II Standard în 14 septembrie 2024**. În primăvară, am câștigat titlul de campioni naționali la aceeași categorie și în 2022 am câștigat Campionatul Național la Junior 1 standard. Trei ani consecutiv, în 2020, 2021, 2022, am ocupat locul 1 în ranking-ul european la categoriile Juvenile și Junior.

Cel mai recent rezultat, înainte de campionatul mondial a fost clasarea pe **locul al doilea la German Open Championship de la Stuttgart**, o competiție de mare prestigiu în Europa. Dansez cu partenerul meu Raul de 6 ani și am început

dansurile de 9 ani”, spune Ioana imediat după cea mai mare reușită a ei de până atunci.

Revenind la rădăcinile ei și legătura cu Osica de Sus, acestea sunt unele foarte puternice. Bunica ei, Ana Ușvat, s-a născut și a copilărit în Greci, făcând parte din familia Trancă, fiind nepoata lui Ștefan și a Luciei Trancă. Tatăl ei, Alexandru Trancă a făcut parte din formația de călușari a comunei Greci. Astăzi, familia Ușvat se înrudește cu mai multe familii din Greci și Osica de Sus, păstrând legături foarte strânse cu acestea.

Prin acest articol nu mi-am îndeplinit doar o promisiune făcută Ioanei, aceea de a scrie despre ea, ci totodată mi-am continuat misiunea de dascăl, pentru că da...sunt mândru de ea din tot sufletul și sper, îmi doresc să considere acest articol suficient de bun pentru un **CAMPION MONDIAL**.

Cu dragoste, profesor de istorie,
Dumitrașcu Marius Sebastian,
9 noiembrie 2025, Timișoara

**ADRIANA-MARIA
MĂRUNȚELU**
Liceul Teoretic,
„Ion Gh. Roșca”
Clasa a IX-a

Teatrul care vindecă suflete...

Există momente în viață când arta nu mai este doar o simplă formă de exprimare, o cale de comunicare. Devine un refugiu, o mângâiere, o promisiune tăcută că nimeni nu este singur. Spectacolul nostru nu a fost doar o piesă de teatru, ci o declarație de curaj, un strigăt frumos al adolescenților neînțeleși. A fost mult mai mult de atât, a fost modul nostru de a spune lumii că și tăcerile au glas, că și vulnerabilitatea transformată în frumos poate fi artă.

Totul a început cu un gând bun, cu o idee simplă, dar plină de sens: aceea de a o ajuta pe Ștefania, o fată care, peste noapte, a aflat că viața ei s-a schimbat și că trebuie să lupte. Am vrut să-i fim aproape, să-i oferim nu doar sprijin material, ci și emoțional. Prin acest spectacol caritabil, am dorit să îi trimitem un mesaj de speranță, de iubire, de solidaritate — că nu e singură și că undeva, multe inimi strânse laolaltă bat pentru ea.

Nici eu, nici Miruna Torcea, nici Luca Sfirăială, Petruța Anghelache, Vanesa Dobrițoiu sau Mădălin Sulger, niciunul dintre colegii mei, nu

a crezut inițial că poate face teatru, dar uniți de același scop nobil, fiecare dintre noi a urcat pe scenă, învingându-și timiditatea doar prin forța dorinței de a-i fi alături Ștefaniei.

În mijlocul nostru a fost doamna profesor Popa Cornelia, doamna noastră dragă. Dumneaei

a fost cea care a inițiat și a organizat acest eveniment, cea care ne-a făcut cunoscută povestea Ștefaniei și care ne-a mobilizat în numai câteva zile. Ca de fiecare dată, ne-a fost sprijin, ghid și inspirație, crezând în noi mai mult decât noi înșine. Ne-a arătat că teatrul nu înseamnă doar replici învățate, ci trăiri autentice. Ne-a învățat să vorbim cu inimile, nu doar cu glasurile. Să simțim fiecare cuvânt, să-l respirăm, să-l transformăm în emoție. A avut răbdare cu noi, ne-a încurajat, ne-a împins să fim mai mult decât credeam că putem fi.

Repetițiile au fost o adevărată călătorie — o combinație între muncă, râsete și momente de frustrare. Am petrecut ore în șir încercând să învățăm gesturile potrivite, tonul potrivit, emoția potrivită. Au fost momente când nu ne ieșea nimic și simțeam că renunțăm, dar mereu exista cineva care ne ridica. Ne-am sprijinit reciproc, am învățat să ascultăm, să avem răbdare, să ne adaptăm. În acele zile, teatrul nu mai era doar o activitate — devenise o lecție de viață. Ne învăța ce înseamnă colaborarea, încrederea și, mai ales, empatia.

În ziua spectacolului, emoțiile erau la cote maxime. În spatele cortinei se auzeau respirațiile grăbite, șoaptele de încurajare, inimile bătând la unison. În fața noastră, o sală plină de oameni. În spatele nostru, zile pline de stres, dar

și entuziasm, de dorință și de dăruire. Am pășit pe scenă și am lăsat lumea noastră reală în urmă. Fiecare replică rostită era o parte din sufletul nostru, fiecare privire schimbată era o dovadă că trăiam cu adevărat acel moment.

Publicul ne-a ascultat în tăcere. Am simțit cum între noi și ei s-a creat o legătură invizibilă. Nu era doar o piesă — era o confesiune. Era povestea fiecărui adolescent care s-a simțit neînțeles, a fiecăruia care a simțit că nu e destul, dar care totuși a continuat să creadă.

Când am terminat și aplauzele au umplut sala, am știut că am reușit. Nu doar să ținem un spectacol, ci să transmitem ceva real. O parte din noi a rămas acolo, pe scenă. Lacrimile, zâmbetele, tremurul din glas — toate s-au transformat într-o amprentă emoțională care nu se va șterge niciodată.

Scopul caritabil al piesei ne-a atins inimile în cel mai frumos mod posibil. Am învățat că binele nu trebuie făcut pentru laudă, ci din inimă. Ștefania ne-a învățat, fără să știe, ce înseamnă puterea, speranța și credința. În timp ce noi credeam că o ajutam, ea a fost cea care ne-a învățat curajul adevărat.

Piesa „Amprente pentru fiecare nu” ne-a arătat că fiecare „nu” din viață — fiecare refuz, eșec sau piedică — lasă urme, dar acele urme pot fi transformate în lecții, în putere, în artă. Am înțeles că

adolescenței, oricât ar părea de neînțeleși, de dificili, au o forță interioară imensă, iar atunci când li se oferă o șansă, pot schimba lumea.

Această experiență ne-a unit ca echipă și ne-a schimbat pe fiecare. Am învățat să ne vedem pe noi înșine prin ochii celorlalți, să avem încredere, să fim recunoscători. Teatrul ne-a învățat că emoția sinceră valorează mai mult decât perfecțiunea și că o inimă deschisă poate atinge alte inimi.

Unul dintre cele mai profunde momente ale spectacolului a fost monologul „Acești îngeri triști”, de D. R. Popescu, interpretat de colegul nostru Mădălin Sulger cu o sensibilitate care a atins inimile tuturor. Povestea băiatului care își poartă curajul prin umbrele propriului trecut a adus în sală o tăcere plină de lacrimi. Prin glasul său, durerea s-a transformat în forță, iar suferința — în înțelegere. A fost un moment care ne-a amintit că, uneori, din cele mai grele trăiri se nasc cele mai luminoase adevăruri, și că arta are puterea de a vindeca acolo unde cuvintele nu mai ajung.

Cântecul „Rugăciune” a fost momentul care a atins cel mai adânc sufletul fiecăruia dintre noi. Prin glasurile pline de emoție ale grupului vocal,

am simțit cum fiecare vers devenea un gând trimis către Ștefania — un gând de putere, de dor și de iubire. A fost clipa în care tăcerea a vorbit, iar muzica a devenit legătura nevăzută dintre inimile noastre. În acele acorduri, am înțeles că speranța nu se spune, se simte.

În toată această poveste, un rol aparte l-a avut și Erika Trecere — vocea care a ținut firul spectacolului, ghidând publicul prin emoție și tăcere. Cu calm, grație și o sensibilitate rară, ea a devenit puntea dintre scenă și sufletele celor din sală. Fiecare cuvânt rostit de ea a avut greutatea unui gând sincer și frumusețea unei mângâieri. Nu doar a prezentat, ci a trăit alături de noi fiecare moment, dăruind căldură și lumină. Prin prezența ei, întreaga poveste a căpătat ritm, sens și echilibru — ca o notă finală care face melodia completă.

Acest spectacol a fost mai mult decât o scenă. A fost o mărturisire a sufletelor noastre; prin fiecare gest am spus ceea ce cuvintele nu puteau rosti. Am învățat că din durere se naște puterea și că din fiecare „nu”, o nouă speranță.

Iar acum, când tăcerea cade, rămân amprente noastre vii.

GHEORGHE CALOTĂ

amintiri din copilărie și după

Și eu sunt osicean

Și eu mă regăsesc fiu al acestei localități minunate, Osica de Sus.

Povestea mea începe cu perioada războiului (1940-1944), când tatăl meu, Gheorghe Calotă, fiul lui Mandache și al Mariei Calotă, a fost combatant atât în campania din Rusia cât și împotriva armatei hitleriste până la Sibiu, unde a fost rănit, s-a îmbolnăvit și a fost dus la Spitalul din Râmnicu Vâlcea. Spitalul a fost bombardat și dintre cei internați acolo au mai rămas în viață tatăl meu, un medic și un ofițer care au fost transferați la spitalul din Câmpulung.

După două săptămâni de spitalizare a fost desconcentrat și a ajuns acasă într-o stare gravă. S-a căsătorit cu Rada lui Hristache al lui Montor, care l-a îngrijit și l-a repus pe picioare. În următorii ani apar două fete și trei băieți, penultimul fiind eu, George.

Am venit pe lume în 28 decembrie 1953, odată cu zăpada abundentă din acea noapte, care ajunsese la jumătatea ferestrei, acoperind gardurile. Au urmat două zile cu vânt și ger puternic, troienind zăpada. Viscolul a fost provocat de un ciclon mediteranean care s-a combinat cu un front de aer rece. Din spusele părinților, oamenii mergeau pe deasupra gardurilor și săpau tuneluri prin zăpadă pentru a ajunge la animale sau la provizii.

În acea perioadă la dispensarul comunal se amenajase o sală de nașteri cu 3 paturi. Medic era domnul doctor Rapițeanu, care stătea în gazdă la Costică al lui Mitrică și era prieten bun cu tata.

Când pe 2 ianuarie 1954 tata s-a prezentat să declare nașterea mea acasă, medicul l-a certat că nu a dus gravida la dispensar ca să nască. Dar tata i-a spus că nu a putut să meargă din cauza nămeților, așa că înregistrarea nașterii mele s-a făcut pe 2 ianuarie 1954.

Copilăria într-o casă cu cinci copii a fost frumoasă, dar cu lipsuri multe, ca după război.

A urmat perioada întovăririi la care a aderat și familia mea. Acum, pentru prima dată am avut în curte două care cu boi pline cu știuleți de porumb și o sumă considerabilă de bani obținuți de pe cultura de tutun.

Din banii de pe tutun, tatăl meu a cumpărat de la București aragaz și butelie, un lux pentru acea perioadă, producând o mare spaimă mamei, care se gândea că cei trei băieți ai ei vor da foc casei.

În toamna anului 1961 urma să merg la școală. Tatăl meu a împletit o plasă de gard pentru viitoarea mea învățătoare și m-a luat pe mine să i-o ducem acasă, ocazie cu care am și cunoscut-o pe doamna.

Era vorba despre Leana lui Tolea, pe numele ei adevărat Călinescu Elena.

În prima zi de școală, la Școala din Vale am luat contact cu sala de curs, cu bănci din lemn dispuse pe trei rânduri, cu câte patru locuri în fiecare bancă.

Am fost așezat în rândul al doilea. Eram așa de micuț că nu mă vedeam decât de la umeri în sus.

Mare bucurie pentru noi când am primit abecedarul și aritmetica.

Învățătoarea, o femeie tânără și frumoasă, blândă și răbdătoare cu noi, ne-a întrebat dacă știm cum se numește ea, iar eu am ridicat mâna și am spus: „Țaica Leana lui Tolea”, stârnind un hohot de râs în clasă.

Era un cadru didactic de mare calitate, ca de altfel tot corpul profesoral din școală, pe care i-am avut ca dascăli până în clasa a VIII-a.

Mi-amintesc cu emoție de domnul Puiu Munteanu, dirigintele nostru, domnul Marin Sulger, domnul Ciuculescu, domnișoara Chitez..., care ne-au îndrumat cu profesionalism și multă dragoste, care ne-au pregătit pentru viață.

Până în clasa a IV-a rezultatele mele la învățătură erau modeste (elev de mijloc), dar din clasa a V-a lucrurile au luat altă întorsătură. Profesorii ne-au stimulat și ambiționat. Și am început să am rezultate mult mai bune.

Prin octombrie 1966, mama s-a întâlnit cu domnul profesor diriginte Puiu Munteanu, acasă la doamna învățătoare Suzana Ionescu, nepoata mamei, fata Nicoliței lui Cioflan, soră cu mama. La întrebarea mamei: „Cum învață George, Puiule?” răspunsul a fost: „Tușică, astăzi l-am ascultat și a luat nota 5”. Mama l-a îndemnat să pună lemnul de la sobă pe spinarea mea.

A doua zi, la gramatică, la lecția despre verb am fost scos la lecție. Norocul meu a fost că scrisesem tema în recreație, de la verișoara mea, Nicolița Dobre.

Am băjbăit puțin despre verb, dar eram nepregătit. Indicațiile mamei de a primi o corecție s-au materializat cu un lemn de la soba din clasă și cu vreo 4 lovituri care m-au pus pe fugă în fundul clasei, unde era ca material didactic un schelet uman pe care l-am avariat.

În clasă - o liniște mormântală.

Din acea zi, după morala profesorului, că părinții se străduiesc să ne crească și să ne asigure tot necesarul etc, etc..., am pus burta pe carte, iar rezultatele s-au văzut la sfârșitul anului de curs, până la terminarea școlii în 1969, obținând mențiune alături de Ana Voinea.

Premiile I – III erau în fiecare an ale elevilor: Gica Vișlan, Jana Polizu, Elena Ancuța și Nicolița Dobre.

Vara abia așteptam ziua de 6 august când se organiza bălciul, pe actualul teren al târgului, moment în care Linia Mare, Linia Curții, Modorani, Medinți și satele din împrejurimi se umpleau de oameni în drum spre bălci. Preferințele mele erau: nea Nicu Bombonarul cu susan și măr pe băț, tiribombele și ciroul cu coana Mândița și omul cu limbă și față de bou. Eram fericit cu puținii bani ce-i primeam dimineața de la părinți, la fel ca frații mei.

Nu pot să nu-mi amintesc de un profesor drag din anii de școală, domnul Bebe Marcu, învățător emerit în urma unui decret din 1972 (dar care ne-a fost și profesor de istorie și de muzică). Între anii 1966 – 1969 am fost și eu inițiat în arta cântecului la vioară. Cu emoție îmi amintesc de înregistrarea făcută și transmisă la emisiunea „Ora locală” la stația de amplificare a satului sau spectacolul prezentat la Casa de Cultură din Balș în cadrul unui concurs.

Osica de Sus, satul meu natal în care de fiecare dată revin cu emoție, vara era plin de colb, iar în sezoanele reci de noroi până la gleznă, în anii copilăriei mele.

Pentru mine, Linia Mare a fost și este nucleul comunei, locul pe unde am trecut zilnic, locul care m-a dus spre gară, spre orizonturi noi, spre visuri dorite și mai târziu împlinite. Și astăzi, de câte ori mă întorc la Osica sunt încercat de emoții puternice, pentru că aici am văzut lumina zilei, aici au rămas părinții dragi, rudele, prietenii, colegii de școală. Aici a rămas copilăria mea.

În prezent, Osica pare un orașel cu străzi curate și asfaltate, cu canalizare și apă curentă, televiziune și internet prin cablu, supermagazine,

liceu, târgul săptămânal fără rival în Oltenia, service auto, școli frumoase, două biserici minunate, neîncăpătoare de enoriași în zile de sărbătoare sau duminica. Toate acestea fac cinste oamenilor și edililor comunei.

O notă discordantă – Regia de tutun și Gara CFR sunt lăsate de izbeliște sub cupola neagră a vremurilor incerte și schimbătoare. Freamătul constant din jurul acestor locuri ce anima satul în copilăria și tinerețea mea, este inexistent astăzi. O liniște dureroasă și apăsătoare mă face de cele mai multe ori să plâng când trec pe lângă ele.

Casa părintească nu mai există. În locul ei stă falnică o vilă frumoasă ridicată de un cetățean din sat. Însă de câte ori mă reîntorc în locul natal vizitez Cheleștina reamenajată de primărie, la care ajung pe un drum asfaltat. Cu ochii minții le revăd în acest loc pe bunicile și pe mamele care spălau rufe și le lăsau în bătaia vântului pe iarbă, la uscat. În jurul lor zeci de copii chicoteau și se hârjoneau fericiti. Armonia și prietenia pluteau în fiecare zâmbet, în fiecare gest și în fiecare cuvânt rostit. Un miros de proaspăt împânzea locul lăsând miresme îmbietoare de săpun de casă, miros unic și etern în mintea mea.

Astăzi nu mai spală nimeni rufe la Cheleștină, dar mă întâlnesc acolo cu oameni din sat, locuitori ai comunei sau strămutați la oraș, oameni din satele învecinate care, ca și mine, vin să ia apă cristalină și rece de la izvor. Și instant visele și imaginația mă readuc pe cărările magice ale copilăriei lipsite de griji.

Îmi place noua față a comunei și sunt mândru că sunt fiu al satului. Și pe măsură ce anii trec, emoția reîntoarcerii este din ce în ce mai mare.

FLORENTINA ANGHEL
profesor-coregraf

amintiri din copilărie și după

Septembrie... amintiri cu miresme de struguri

Motto: Osica reprezintă locul unde copilăria mea va dăinui neatinsă de timp

Să scriu despre vacanțele mele de la Osica, mi se pare cel mai emoționant lucru. Am senzația că mă întorc în timp la mine cea de-atunci. Simt că acolo există bucuria de a trăi totul la maximă intensitate într-o lume colorată în roz, fericită, lăsându-mi inocența și naivitatea să iasă la iveală.

Am fost un copil timid și emotiv, iar acolo, în lumea satului, am găsit locul care mă definea. A fost o perioadă mirifică, de basm.

Am crescut la bunicii din partea mamei, Costică și Măria lui Rican, oameni simpli și modești, oameni muncitori și respectați de consătenii lor. Nu știu cum au fost ei în tinerețe, însă știu cum au fost atunci când eu am devenit conștientă de prezența lor. Am simțit că m-au crescut și m-au iubit cu tot ce au avut ei mai bun. În sânul lor am simțit cum iubirea mă învăluie în simplitate și tăcere. Și totul în jurul meu vibra. Ei au avut o mare importanță în formarea caracterului copilului ce eram și a adultului ce aveam să devin. Maia, bunica mea, dormea cu mine în pat, mă spăla pe cap în albia din lemn cioplit de rudarii din zonă (cu săpun de casă și apă de ploaie), îmi făcea pâine în țeștul de la vatră, gogoși din coca de pâine și mă apăra de fiecare dată când mama mă certa. A fost cea mai blândă persoană din viața mea.

Mama are trei frați mai mici decât ea. Îmi aduc aminte cu nostalgie și de perioada în care ei erau tineri. Umblau prin sat, mergeau la discoteci și, din când în când, îmi aduceau și mie ceva dulce și bun de care mă bucuram până la lacrimi.

Îmi plăcea să mă ascund sub masa din odaia de la drum. Fericirea mea începea acolo pentru că acolo erau bine păstrate instrumentele muzicale la care unchii mei cântau: acordeon, orgă, nai, alături de boxe și aparate. Mirosul lor, că simțeam un miros specific, îmbinat cu mirosul naftalinei (miros inepuizabil în odăile de la țară unde oamenii păstrau zestrea fetelor, țeșăturile din lână, așternuturile și plăpumile) a rămas,

pentru totdeauna, într-o cămăruță a inimii mele. Chiar am citit undeva că una dintre cele mai puternice amintiri ale copilăriei multor oameni este mirosul din casa bunicilor.

M-au fascinat mereu vacanțele de vară cu miraculoasele lor răsărituri, cu fascinantele apusuri, fie ele oriunde: la Olteț, la pădure sau pur și simplu pe linie. Mă întâlneam cu toți prietenii mei: Roxi a lu' Pricu,

Cami, Steliana a lu' Pomneată, Cristi și Adi a lu' Puican, Claudiu și Georgiana a lu' Constanța, Mihai a lu' Morărița, Anca a lu' Pașache, Ileana a lu' Poștașu, Brașoveanca (Cristina a lu' Luca). Seară de seară eram împreună făcând tot felul de lucruri. Poveștile în jurul focului unde fierbeam porumbi sau cartofi (furați) erau cele mai multe. Pe lângă foc erau nelipsite jocurile de cărți, „Adevăr sau provocare” sau alte jocuri. Muzica și dansul ne însoțeau mereu. Ne îndrăgosteam unii de alții repede și fel de repede ne trecea.

Zilnic mergeam la Olteț la scăldat, cu caprele și cu găștele. Viața era simplă, noi fericiți împărțindu-ne și împărtășindu-ne experiențele de la școală, de acasă, secretele și visurile.

Fiecare colț al uliței noastre, pentru mine, ascundea o taină, un mister unic, gata să ni se arate în jocurile noastre. Eram plini de energie, toți eram un singur suflet, un singur zâmbet, o singură dorință, aceea de a fi împreună în aventura copilăriei și adolescenței.

Nu aveam nimic din ceea ce au copiii de astăzi, și totuși aveam totul: pădurea Bercica, cerul, râsetele, libertatea nemărginită și cuvântul spus din inimă. Făceam baie în lighean, inventam măști din gălbenuș de ou și mălai, scârciumul aspru din nuc meșteșugit de bunicul meu era nelipsit, limpezitul rufelor la fântână, mirosul pâinii în țest, trosnetul lemnului în sobă iarna și al ouălor prăjite în tigaia cu untură...

Când reveneam la Slatina, tristă, număram zilele până când mă voi întoarce și priveam de pe balcon cu nostalgie, dorindu-mi ca timpul să treacă mai repede, doar ca să ajung din nou la Osica.

Cred că toți copiii ar trebui să cunoască iubirea bunicilor, să-și ude tălpile în șanțul plin cu ploaie proaspătă, să afle că inteligența inimii este mai mare decât orice altă învățătură. Ei trebuie să fie iubiți, ocrotiți, înălțați de dragoste.

Amintirile sunt cea mai de preț bogăție a unui om, sunt oglinda spiritului și a sufletului, fascicula de lumină ce rămâne dacă pașii se rătăcesc pe poteci aspre. Când suntem la răscruce de drumuri în viață, vântul cald și nostalgic al copilăriei ne cheamă uneori, arătându-ne drumul potrivit.

El e singurul care păstrează magia a ceea ce suntem noi cu adevărat.

Oamenii aceia, prietenii mei din copilărie, chiar dacă i-am pierdut din vedere, au rămas și vor rămâne mereu pietre de temelie în inima mea, ca o comoară inepuizabilă care își găsește alinare în cele mai triste momente ale vieții.

Mi-e dor de ei.

Mi-e dor de mine, cea de atunci.

Septembrie 2025

NICOLAE DRĂGHICI

La floarea-soarelui

Anul ăsta tata a luat în parte de la *Panea* floarea-soarelui. Trebuie doar să tăiem *pălăriile*, la coacere deplină, și să le strângem într-o singură grămadă, la mijlocul locului, pentru combină. Și ne alegem cu cocenii – *minune-n vatră, la iarnă* – după cum zice mama.

Acum e sfârșitul lui august. Aseară tata a trecut pe la locul numit „Sub coastă” și a constatat că *pălăriile* sunt uscate, gata de secerat. În dimineața asta, mama s-a sculat cu noaptea-n cap, a fript pe jar doi pui tăiați de cu seară de tata, a prăjit cartofi în tigaie, a curățat două căpățni de usturoi și a copt roșii și ardei, pentru mujdei. Pe toate le-a așezat, alături de două bucăți sănătoase de brânză de la capra noastră și de o pâine coaptă-n țest, în coșul mare de nuiele, folosit, de obicei, când mergem la biserică, la pomana de luni după Paști.

Pe mine și pe soră-mea ne-a sculat la 6, ca de fiecare dată, când aveam „o misie”... Ne-am pregătit repede de drum, aveam de mers pe jos vreo trei kilometri: mama și-a așezat oblamnicul pe frunte și și-a potrivit, cu grijă, coșul cu toate de-ale gurii. Nina a luat bota cu apă, iar eu, secerile și toporașul. Am luat-o pe calea cea mai scurtă: pe la ai lui Nuțu, pe la *Lăptărie*, pe *Linia Curții*, prin *Medinți* și pe la *Carieră*, ca să dăm în Bârza. Acolo, la bostanele medințanilor, mama a pus jos coșul și ne-a cumpărat o lubeniță foarte mare. Pesemne, se gândise de-acasă să ne facă o asemenea bucurie, fiindcă ea nu purta niciodată bani la ea: pe toți îi ținea legați, cu nod, într-o batistă, în chichița de la lada ei de zestre. Știam toți din familie locul, dar nimeni nu se atinge de batistă...

Am luat eu lubenița și am trecut soră-mi secerile. Ajunși la locul cu pricina, am pus bagajele jos, mama a întins pe pământ un ștergar alb, a așezat pe el bucatele și ne-am apucat să mâncăm, cum făceam mereu, înainte de a începe treaba.

Am mâncat cu mare poftă tot ce adusesem de-acasă. Dar, mai ales, lubenița, nu ne lua mama lubenița în fiecare zi... Cu burțile prea pline și cu reflexele scăzute am început lucrul.

Dar era cumplit: soarele începuse să ardă cu putere, iar frunzele și inflorescențele uscate ne cădeau pe gât, când tăiam *pălăria*, și ni se strecurau pe sub cămașă, iritându-ne groaznic pielea.

Soră-mea, care își coborâse peste frunte baticul, „coviltir” – nu-i plăcea să fie bronzată – era înnebunită! Am speculat imediat:

– Dacă îmi dai ceasul de la mână, în zece minute te scap din iadul ăsta!

Era un ceas Pobeda pe care tata i-l cumpărase anul trecut, din banii lui de diurnă, când fusese cu viței la Constanta, ca să-i urce pe vapor, pentru o țară arabă. Îmi doream mult ceasul ăsta...

Nina a fost, pe loc, de acord!

Mama nu se temea de moarte. Ei, după cum ne spunea mereu, îi era frică de bancă, de *proceste* și de miliție: *Eu, când oi vedea milițianul la poartă, caz din picioare!*

Am atacat repede:

– Fă mamă, de azi-dimineață mă țin să te-n-treb: S-a dat ordin să tăiem floarea-soarelui sau tata ne trimise aci așa, de capul lui?

Mama a rămas o clipă cu seceră înțepenită în aer, apoi, s-a clătinat:

– Nu *crez*, mi-ar fi spus, a zis că a trecut el *asără* p-aci și că floarea-soarelui e coaptă, bună de secerat..

– Mamă, ia aminte ce-ți zic, nu vreau să te sperii: dacă dă la noapte o ploaie zdravănă, în două zile *pălăriile* noastre sunt bălegar! Și ce-i mai faci după-ai, *Iaseul* o să-ți impute paguba, și cu ce-o să plătești, iar o să luați bani din bancă?

Mama s-a-ntunecat, apoi a „decretat”:

– Hai, dracu’, mai repede, acas’, d-aci, tac-to n-avu de lucru și ne găsi pe noi, trei proști, să ne trimită de pomană, la dracu-n praznic...

Ne-am strâns tăcuți catrafusele, sora-mea cătând să-și ascundă bucuria, și am purces spre casă. Prin dreptul bostanelor mama a început să se dumirească și ne-a supus „fulgerelor și tunetelor” ei.

Am încercat, timid:

– Mamă, dacă zici tu, noi acu’ ne-ntoarcem...

Dar nici ei nu-i mai ardea, socotea ziua pierdută...

De floarea-soarelui n-am scăpat. Dar n-a mai fost cu festin flamand... A fost monahal, fără pui fripți, fără brânză de capră și fără lubeniță: trei bucăți de pâine și câte două ouă ochiuri, de fiecare... Adică, exact ce lua tata-n traistă, în fiecare dimineață...

MARIN TRĂȘCĂ

File de jurnal

(Fragmente din volumul
El desconoscido)

Am plecat să încerc marea cu degetul. De unde să știu eu că am să ating două mări dintr-o lovitură?! Mă simt precum "Croitorașul cel viteaz", încă nu știu care sunt muștele: turcii sau eu! Autocarul a plecat cu o întârziere de două ore, cu multe opriri pe drum; prima "pană", la Kilometrul 36 unde am mâncat cu Grațian. Pe drum ne-a ieșit o femeie "cu plin", avea două găleți, "una pentru mine, una pentru tine"- zise Grațian. Plecarăm să cucerim Turcia, cu diferența că ei așteptau, pe câtă vreme noi...

Exodul românilor spre DINCOLO, chiar dacă este vorba de Turcia, a făcut să dormim o noapte în autocar, în punctul de frontieră în care se aud câinii nejustificat. Toată noaptea am auzit câinii-n Giurgiu și ne-au mâncat fânțarii. Cum am călcat pământul bulgăresc, a și început să-mi fie dor de voi. Știam că n-am să vă mai văd o perioadă de timp sau... după trei zile! După masă am ajuns la Istanbul și... "l-am cucerit"! Mai întâi eu, într-un sfert de oră am găsit de lucru! Mai rămâne Grațian. Poate mâine!

Am dormit în autocar așteptând să vină patronul. Nu a venit, așa că am colindat cu metroul câteva stații de la Balkan Bazar, pentru a-i găsi de lucru lui Grațian, care a și rămas acolo. Eu m-am întors singur, m-am și rătăcit dar am ajuns la timp, patronul mă aștepta. M-a ajutat un băiat din Bacău, să-i de Dumnezeu sănătate! Familia patronului este admirabilă, el are 60 de ani, soția mai puțin. Atelierul unde o să lucrez este situat la demisolul casei în care locuiesc. Câte mașini și scule, n-am mai văzut atâtea nici în fabrică! Eu o să lucrez pe strung. Ori, mai știi?

Azi dimineață am luat masa împreună. Eu m-am rugat pentru voi, pentru mine și pentru cei care ne-au ajutat; am întâlnit și eu turci care uită să se închine, când m-au văzut pe mine, s-au închinat și ei! Și-or fi dat ei seama pe cine au în casă?

Este Bairam, sărbătoare care la ei ține patru zile; să le fie de bine, eu sunt plătit! La masă, patroana a vrut să-mi întindă prosopul peste masă,

eu am obligat-o să ocolească pe alături. O fi fost încercare, sau obișnuință? Ea nu știa că eu sunt din vița lui Vițu? Diseară încerc să vă visez!

Vă pup, și deja mi-e dor de voi!

.....

După ce am vopsit terasa mi-a fost dat să văd ce n-am văzut: Marea Marmara, pe plaja căreia locuiesc rudele patronului. După ce a cumpărat doi berbecuți pentru a-i face cadou la neamuri, m-a luat cu mașina peste tot, după alte cumpărături. Aruncă în stânga și-n dreapta cu bani, treaba lor, nu am decât să stau și eu la rând, poate...

P.S. Mărule, cui îi mai spui tu ce faci la școală și când te bat băieții în fața blocului?

.....

Astăzi, ca și când ar fi fost puțin ce mi se-n-tâmplase ieri, am văzut și Marea Neagră! Nu am văzut-o eu acasă, o văd la Istanbul! Asta e viața!

Este greu să ții un jurnal, dar numai așa pot să-mi amintesc de ceea ce nu vreau să țin minte și să se schimbe!

Este ultima zi de Bairam; am fost prin parc, am luat pâine și am mâncat doi castraveți, aici se mănâncă de sete. M-am întâlnit cu unul care era la turci de două săptămâni și nu găsisese de lucru, avea pe piept o tăbliță pe care scria: "caut de lucru pentru mâncare"! Doamne ferește! Am început să învăț câteva cuvinte, pot să răspund la întrebări... încep să mă descurc, mă simt mai bine ca la sârbi.

De dimineață am scris scrisoarea pentru voi, este prima dată de când sunt aici, când plâng. Mi-e dor de voi! Mult de tot!

Mă rog la Dumnezeu să mă țină tare să pot să mă descurc, să nu rădă lumea de noi. Scriu de două ori într-o zi, o dată dimineața și o dată noaptea, târziu, când rămân doar eu cu voi în cameră și-mi dau drumul la glas. Nici nu vă dați seama ce mult îmi trebuie agenda, ea mă face să stau de vorbă cu voi! Azi am pus mâna pe strung, credeam că-l tamponez... după atâția ani.

Mâine vine altă zi

Ș-om vedea noi ce-o mai fi!

.....

Am reușit, în sfârșit, să vă visez pe toți, inclusiv pe mama, pe Nicu, pe Geta. Știu că este în 26 mai, dar ziua n-o mai știu, dacă este miercuri sau sâmbătă. Niciun semn de la Grațian.

Este miezul nopții, turcii dorm cu toții! Am lucrat foarte mult, este mult de lucru, eu mă mișc încet, mă bate gândul să plec pe șantier, la "oase rupte". Mă simt foarte obosit și foarte SINGUR. Ei vorbesc între ei și eu tac... de nu mă mai opresc! Zilele încep să fie din ce în ce mai grele, dar la ce să mă aștept, doar sunt SLUGĂ, nu? Încerc să fac față, dar mă complic mai rău, oricum, de muncă nu mi-e frică. E trecut de ora unu și eu nu știu dacă este zi sau noapte, demisolul mă ține legat de întunericul de-afară, din oameni, din mine, și din viața noastră de fiecare zi. Suntem bieți licurici care orbecăim să-i luminăm pe orbi.

Am visat că venisem acasă și tu erai lângă mine; când m-am trezit, nu mai erai! DE CE? Măine ce-oi mai face?

.....

Astăzi am început lucrul la opt, lucrez 16 ore pe zi, cred că n-am să rezist! La prânz am refuzat mâncarea, sarmale cu orez în foi de viță, acum se întreabă de ce n-am mâncat. Dacă tot n-am mâncat, m-a podidit plânsul de voi, trebuia să fac și eu ceva! Dacă ar fi așa, nu am să mai mănânc, simt că lacrimile mă purifică în interior. Măine cred că este duminică, mi-am dat seama după filmul de la televizor; am plâns ca un crocodil, poate că unde era vorba despre doi copii ce se mânau cu ai noștri.

Am dormit mult, nu știu dacă am dormit sau dacă am venit acasă la noi, cert este că m-am odihnit. Patronul a plecat la mama lui după ce mi-a dat banii, puțini, dar mai bine așa decât deloc. Am cumpărat niște tricouri, sunt bune de mine, dar și de sârbi, să le duc și lor, altceva nu mi-am permis... ba da, am băut o bere, ce să fac, prima, după atâta vreme...

Dacă a fost duminică, ei au plecat la rude, nu mi-am dat seama că nu-mi mai dau și mâncare, așa că am răbdut... ca turcii(!) M-a luat somnul târziu și am visat că luasem un premiu literar la un concurs la care nici nu trimiseseam lucrări.

Vă pup pe toți, așa flămând cum sunt!

.....

Astăzi a venit un moldovean din Chișinău să se angajeze. Îl cheamă Pave. Eu nu l-am cerut lui Dumnezeu ceva concret, Doamne, dă-mi asta sau ailaltă, l-am cerut să-mi dea ce crede de cuviință că-mi este bun, știe El mai bine! E mai bine să-ți lași destinul în mâinile Lui, așa că moldoveanul a rămas, iar eu nu știu dacă voi mai avea posibilitatea să scriu în jurnal, un jurnal pe care nici nu știu dac-ai să-l citești vreodată, cel puțin când sunt lângă tine, dar nici eu nu știu dacă o

să am puterea s-o fac singur. Ceea ce am scris aici, nu interesează pe nimeni, poate doar pe noi amândoi!

Mi-e dor de voi, mult de tot, în cele mai grele clipe v-am avut alături, pe voi și pe Dumnezeu!

Vă iubesc pe toți, noapte bună! Eu nu știu dacă voi avea!

M-am trezit cu noaptea-n cap; moldoveanul, ca toți moldovenii, puturos, de abia l-am trezit. Peste toate astea mai și sforăia! Nu prea le convine cu el, este cam necioplit, o matahală de om care nu știe unde să-și țină mâinile, le freacă, le ține-n sân, se scarpină-n ureche... Pentru prima oară m-am simțit bine că sunt scund!

Aseară v-am visat, eram beat sau eram bolnav, nu contează, cert este că eram acasă și era bine, nu conta cum eram!

Am colindat toată ziua după muncă, am ajuns la vreo 40 de km de Istanbul, la un atelier mare... Toată ziua n-am mâncat decât trei covrigi și... multă apă!

.....

Astăzi este 1 iunie, la multi ani, copiii mei, prințisorul și zâna lu' tata, ziua voastră mi-a adus norocul de care aveam atâta nevoie! Lucrez într-un atelier mecanic așa cum știți că am lucrat de unde am venit aici. Băieții sunt cumsecade și mai avem posibilitatea să lucrăm și peste program. Muncim atâta peste program, încât nici nu putem mânca de obosiți, niciodată n-am terminat lucrul mai devreme de ora 24,00.

Zilele trec fără să se întrebe una pe cealaltă unde se duce, aceleași munci, aceleași fețe, parcă sunt într-un lagăr. De fapt, ce m-așteptam să găsesc aici, Parcul Poporului?! Abia dacă mai am timp să mănânc sau să-mi cumpăr ceva de mâncare, am devenit un pustnic... în mijlocul unui oraș. Nu știu de ce, dar moldovenii, cel puțin aici, mi-au marcat drumul de la un loc de muncă la altul, poate și din cauză că ei sunt cei mai mulți pe-aici. E plină Turcia de ei!

Vă pup și vă urez noapte bună, de aici, de unde se îngână două mări c-o singură țară!

.....

La ora 10,00 am intrat în pâine la restaurantul de pe malul mării - care-o fi aia, nu știu -, și am ieșit după ora unu și jumătate. Nici nu am mâncat de seară, sunt frânt de oboseală; cu mâncarea în mână și să nu pot să mănânc! Dorm pe niște scânduri cu pretenție de pat. Noroc cu cel care a lucrat înaintea mea aici și a lăsat niște zdrențe să le pun pe scândură.

Afară plouă cu găleata și mi-e dor de voi, scumpii mei!

Oare cu ce-oi fi greșit în fața lui Dumnezeu de mă pedepsește atât? El știe, că E mare și puternic!

Mi se pare un an de zile luna asta, parcă aş fi Făt-Frumos băgat slugă la zmeu. Sper să ies deasupra. Mi-e atât de somn, încât uit că dorm pe scândură, iar cuvintele scrise sunt singurele pe care pixul le "pronunţă" româneşte.

Turcii aştia parcă nu cunosc decât numărul "16", oricât ai scotoci prin acest oraş, tot la timpul de lucru de 16 ore ajungi, nu se simt ei bine până nu scot untul din tine, român ce eşti, şi care înaintaşul tău i-a bătut la Plevna, la Rovine, la Călugăreni şi peste tot! Poate de aceea se şi răz-bună pe tine, român ce nu mai ştii ce-o să faci cu istoria noastră alternativă!

.....

Ceasul ticăie din nou peste ora unu şi jumătate, turcii cântă şi cântă frumos! Parcă dau o serbare şcolară în cinstea mea. Dacă ar şti ei că-i încondeiez în caiet, cine ştie ce ar face. Scriu pe întuneric, să nu mă vadă. Poate îmi dau aripi şi visele cu voi. Cât n-aş da să fiu cu voi, îngerăşii mei, să mă mai necăjiţi! Îmi este dor de nebuniile voastre copilăreşti. Tu, Mică, ai fost şi eşti înţelegătoare cu mine, tu mi-ai fost mama, tata, tu-mi eşti TOŢI!

.....

Este un local de lux unde lucrez, ne-a trimis să ne facem baie şi să ne bărbierim. Când văd aici atâtea bunătăţi pentru alţii, mă gândesc la voi, că poate nu aveţi nici pâine. Mă rog la Dumnezeu să pot îndura ce am început.

Astăzi a fost sâmbătă? Nu ştiu! Nici nu mai număr zilele până la "liberare; când mă odihnesc, fac mai mult yoga, adică mă odihnesc într-o oră cât turcii în zece! Mi-aduc aminte cum sta fata lângă mine şi-mi zicea: "tati, ce bine-ţi stă când lucrezi!" Bietul copil!

E greu să speli vase timp de 16 ore pe zi, dacă nu imposibil, asta fac eu aici, am spălat vase cât în trei vieţi... de femeie. Mâna dreaptă mă doare din cauza apei. Dar sufăr.

Mică, să mă ierţi dacă până acum am scris mai mult pentru puşori, dar cred că ei sunt adevăraţii noştri, altceva nu avem pe pământul ăsta sterp şi sărac. În ei am investit o viaţă şi să dea Dumnezeu să ne bucurăm de ei. Astăzi nu prea sunt obosit şi am chef să stau de vorbă cu tine. Când vom citi aceste rânduri, poate vom fi altfel, sau poate că nu, dar nu contează, contează doar să avem puterea să comentăm şi dacă putem să scoatem şi un zâmbet, chiar şi amar, înseamnă că nu am scris degeaba. Fiecare pagină scrisă mi se pare o scrisoare neterminată şi trimisă, pe care voi o citiţi chiar a doua zi, iar eu abia să aştept răspunsul de la voi...

.....

15 iunie (I)

Bunul şi blândul Eminescu m-a ocrotit, am

simţit cum coboară peste teii din faţa hotelului şi mi se aşază pe umeri, probabil că doar pe mine mă cunoştea aici, chiar dacă le scrisese el turcilor cinci scrisori, Baiazid nici nu a vrut să-l recunoască. De fapt, turcii, nici nu ştiu ce este cu ei, nici nu au auzit de Ştefan cel Mare, de Mihai Viteazul, doar de Vlad Ţepeş - ăsta le-a băgat spaima în oase! Mică, crezi c-am luat-o razna? Este de aşteptat, cu atâta singurătate şi stres... Îmi ajunge! Nu blastăm, dar păcatele astea trebuia să le tragă altcineva care m-a făcut să plec de acasă, să-mi iau lumea în cap, să fiu un gunoier la alte porţi şi să las copiii. Nu eu sunt vinovat! Va veni vremea când toţi or să plătească, noi am plătit destul, şi noi şi copiii. Îţi aduci aminte cum prinţisorul nostru a văzut o portocală şi nu a ştiut ce este, a crezut că este o minge? Mă simt atât de curat în faţa lui Dumnezeu, încât mă încumet să-L visez. Nu ştiu dacă tu ai să poţi citi aceste rânduri, eu, în niciun caz! Ştiu că nici vouă nu vă este bine, în schimb, eu mă îndop cu resturi... Aş vrea să pot mai mult...

.....

15 iunie (II)

Iartă-mă, Mare Poet, că am scris astăzi sub sigiliul Tău! Simţeam nevoia să stau cu tine de vorbă aşa cum o fac mereu când sunt singur, iar spiritul tău să mă lumineze şi să-mi lumineze calea. Este o blasfemie dacă te aşez lângă icoană? Aici am uitat să vorbesc limba ta, doar scriu, dar cine ştie cine va citi aceste rânduri! Turcii nu ştiu nimic despre tine, sau nu vor s-o recunoască, poate sunt supăraţi! Am trei ore libere, dar simt sufletul încărcat cu dor, cu dorul tău intraductibil. Îţi mulţumesc pentru "moştenire", maiestate a cuvântului "dor"! E prea multă durere în suflete şi prea puţină piatră să se poată ridica un mausoleu al pribegiei româneşti. Am cutreierat Iugoslavia, Bulgaria, Turcia, toate aceste popoare au ceva ce noi nu avem, puterea de a călca peste sufletele oamenilor cu bocancii plini de noroi.

Oare tot aşa ai simţit şi tu când ai scris "Din străinătate"?

.....

15 iunie (III)

Am simţit nevoia să stau de vorbă şi cu tine, Mică, încerc să scriu mai citeţ, ca tu să poţi citi singură. N-am scris în ziua respectivă mai mult, trebuia să scriu despre puşori, iar tu meriţi mai mult, tu eşti bună şi mă înţelegi. Am uitat că sunt bărbat... dar asta e situaţia. Simt rugăciunile tale aici, între cele două pături care-mi stau deasupra şi dedesubt. Am suferit şi suferim prea mult pentru a nu a avea şi noi dreptul la puţină fericire, noi nu am cerut lui Dumnezeu mai mult decât am avut nevoie, doar strictul necesar, dar, se pare, a fost prea mult! Când scriu aceste rânduri turcii

sunt plecați în oraș, mă bucur că am rămas doar noi amândoi să stăm de vorbă. E plină camera de noi! Tu de ce nu mai zici nimic, numai eu să vorbesc? Acasă parcă era invers!

Cred c-am luat-o razna! Măine, adică astăzi, o iau de la început, parcă aud: "Petro - așa mi se spune aici, după băiatul care a fost înaintea mea, le este lene să-mi învețe numele -, hai gealâș, dokuz saat"!

Te-am ținut cam mult de vorbă și tu taci de nu te mai oprești! Stau și mă întreb pentru ce ai făcut tu greva foamei, pentru a spăla vase la turci?

Văd în fiecare zi băieți tineri, fete frumoase care se prostituează pentru câțiva dolari... Cine este vinovat pentru asta? Noi am încercat să schimbăm ceva, dar nu am reușit.

Scriu orbește. Iar durerea de mână nu mă lasă. Cred că a fost cea mai dură experiență de viață a mea. Nici la Deva, când lucram miner, nu mi-a fost așa greu, acolo vă aveam pe voi lângă mine. Nu munca mă doboară cel mai mult, am văzut cât pot să duc, ci dorul de voi și nedreptatea care mă încovoiaie.

Fiecare am dus dorul celuilalt, mai mult sau mai puțin, dar eu am dovedit că sunt cel mai slab, nu am putut să-i rezist.

Nu mai știu ce scriu, cred că n-am să pot citi două rânduri de aici. Dar, ce-mi trebuie? Le-am trăit o dată, să le mai și citesc, înseamnă să repet ceea ce am trăit. E prea mult pentru mine!

Ard de focul vostru, vă văd pe lângă mine. Astăzi am mâncat cireșe, mi-am adus aminte de prințisor când eram la Deva și le-a văzut în pom. Ar fi mâncat, săracul, dar... mai bine nu se uita!

Focul ăsta nu mi-l sting nici cele două mări, în-diferent cum s-ar numi ele!

.....

De multe ori stau și mă întreb ce am realizat eu în viața asta, din care s-au scurs aproape patru-zeci de ani, n-am putut duce nimic la bun sfârșit, am făcut totul pe jumătate. Eu mereu m-am aflat la început de drum, chiar dacă am avut sau nu putere.

Mă zbat ca un fluture într-o plasă de colecționar, ce folos că sunt considerat unul de rasă, colecționarul este unul prost și nu-și dă seama ce a prins. Pentru el sunt doar cel care-i acoperă golul din insectar, ăsta sunt, omul de umplură! Niciodată nu m-am simțit mai umilit ca aici: să muncești pe brânci și să iei câteva zeci de mărci! Asta numai mie putea să mi se întâmple. Mâna mă doare scriind, iar creierul îi poruncește. Niște mângăleli cu pretenție de "scris", însăilate de-a valma.

Le-om descifra noi, amândoi, pentru că...
VIN ACASĂ!

* * *

Autorul, Marin Trașcă, este născut pe 12.10.1954 în Tomeni. Din anul 2006 locuiește în Spania. Debut literar în Revista Tribuna, Deva, în anul 1989. Ziarist la toate ziarele din județul Olt, în Spania este realizator de emisiuni la Radio Pro Diaspora și ziarist la Noi. Debut publicistic în anul 2002 cu volumul „Singur printre ziariști”.

Alte volume: cartea de versuri „Căruța cu vise” și „Noaptea strugurilor amari”.

CATRINEL ROȘU
profesor

evocare

Ultimul cules -fragment-

În amintirea bunicilor mei, nea Paul și tanti Geta Marcu

– Ia tu, tată, fata în căruță, că vrea și ea cu tine. Vin eu cu Didina pe jos.

Mai trase un fum plin și încă unul pe jumate, că ardea la degetul arătător și mă trase. Un picior pe roată și unul deja peste și gata, duceam calul să culeagă via. Era basmul vieții mele, erau pământul ușor udat și lipicios, erau strugurii copti și cântăriți din ochii lui mititei...mai era și pălăria lui nea Paul, sub care ascundea mereu nevoile și grijile.

– Tanti Getoooo, luași panerul? striga Didina lui Trana, cu fusta ei neagră cu flori mici.

– Luai, fata mea, luai!

Scârțâia ceva mereu, nu știam niciodată ce, că era căruța, că erau neajunsurile sau că era golul ce avea să fie. Întorcea mereu capul când treceam pe lângă, că acolo dormeau ai lui, acoperiți de iarbă și de ani...

Eu ca eu, mă acopeream cu frunze, mă scurgeam în rădăcini și țâșnea mustul vieții din răsul meu viu și copt. Nu știu a spune de ce, știu doar a spune clar și răspicat că răsul mi-a inundat copilăria. Și părul nepieptănat mi-a acoperit ochii plini de alergat după șopârle, spre calea ferată de la vie.

[...]

Râdea nea Paul al meu, râdea cu ochii și cu inima aia de-i bătea când ne lua în brațe și ne alinta anii nețesuți ai vieții ce avea să vină. Și a venit neîntrebă, doar s-a strecurat printre anii copilăriei ca un strugure rătăcit pe o potecă uitată de ani. De dus s-a dus copilăria tuturor, deși toți ne-am tăvălit în colbul uliței ca să nu...

– Cucule, nu mai plânge, fata mea, că strici ochii!

[...]

Într-o zi, mare și tot necoaptă fiind, tot tăvălin-du-mă de plâns, am întreat-o, refuzând alt răs-puns...viața mi-e datoare și azi cu o singură virgulă!

[...]

Dă-te jos, ba nu te da. Era ultimul cules. C-au urmat altele, poate, dar acela a fost ultimul meu cules de vie. Se storceau înainte să se culeagă, se jeluiu frumos și se aruncau la poalele frunzelor ca să primească binecuvântarea linului, spre seară. Îi vedeam pălăria de departe. Era înalt, era frumos! Era carnea care mă legănase, erau mâinile coborâte de pe la icoane pentru mângâieri de câlți și era obrazul aspru și cutat! Ce frumos era, dumnezeiesc! Și aplecat și nins frumos, se făcea una cu brazda lui, aia de-o întorcea când săpa via. Și se făcea una cu umbra nukului la amiază, ori cum fumul de-l sufla în sobă când fuma pe furiș.

– Gica doarme, tată?

– Doarme? Vrei?

– Hai!

Și începea să povestească ori să-mi cânte....

Cântă-mi, tatata¹, și acum când mă ostenesc să nu te arunc în vreo lacrimă nouă... nu din aceea de

¹ Apelativul pe care îl foloseam în copilărie pentru Paul Marcu, bunicul din partea mamei

o făceam eu să vină...Ci din asta crudă, nepoftită, rudă cu cea din bălci...Și iar mi se urcă sufletul pe cruce, că mi-ai dat toate comorile lumii și că nu mi le-ai luat când te-ai strecurat iarna la Rai!

[...]

Trenul ăsta, vezi, tu, își are locul lui...mă duse azi unde nici cu gândul nu gândeam...Urât îmi e să mă dau jos...Mi-e frică. Tu să-mi răspunzi, chiar dacă te aud doar eu.

Toată copilăria am iubit poarta deschisă. Uite-o și acum, urlă la steag și suflă în lumânare! Hăulește în mine, mă despoaie și mă îmbracă în negru până la călcăie. Tatata. Un nume. Un tatuaj. Un suflu și doi ochi senini. Ți-am căutat ochii în toți oamenii lumii! Blând ai fost până i-ai închis.

– Pauleeee! Atât auzeam. Paule și atât.

Știam precis, vorba ta, că te-ai dus ca să nu te mai doară. Până aici înțelegeam și acceptam. Mai departe, bunule, dragule, mai departe, toate erau reci. Mai departe nu mai era ceva de venit. Era de stat, de ascultat, de suportat. Totul căpăta proporții. Eu...eu cred că puteam. Însă ce vedeam în jur era sfâșietor. Tot și toate muriseră odată cu tine. Veneau pe rând toți legănații pe picioare și atunci simțeam că aș da toată durerea surdă a cărnii pe un cules de vie. Fiecare plângea mortul lui, copilăria lui, amintirile lui .Eu eram în toate. Eu credeam că ești nemuritor. Și atunci am văzut-o separat de tine. Atunci am înțeles că era ce erai tu și că era tot prin tine. Dar separat, Doamne, separat rămăsese din ea o urmă a copilăriei tuturor.

– Ce-ai făcut?

Fiecare și-a exprimat durerea cum a știu ori nu, iar ochii mei voiau să nu se mai întâmple pe rând, însă pentru mine a rămas un singur vinovattrenul ăsta de 6, care mie mi-a luat ce nu

voiam să-i dau...mi-a luat colbul de pe tălpi când m-a dus la școală și mi-a luat ochii tăi și tâmpla-ți ninsă când am avut curajul să te cred nemuritor.

– Coboară, fata mea, că te îmbolnăvești!

Ce frig îmi era! Ce mai vrei să iei cu tine? Nu-ți mai dau nimic! Nu că nu vreau, ci că nu pot! Că nu mă lasă poarta asta de cimitir și nici lespedeza asta urâtă ,care aduce a sfârșit de patimi!

– Nea Paule....Paule....Tăticule....toate vocile lumii se adunaseră într-un singur nume....toată tânguirea neamului se pusese contra firii, acceptarea nu cunoștea marginile durerii și nici nu era potrivnică firii omenești.

Când înmormântezi corpul, urlă a nebunie și te zbați cu legea firii! Când te salți dimineața, râzi

a delir. Apoi se așterne liniștea. Și se scurg ani și amintiri de atunci. Te așezi lângă sobă și încerci să cânti ușor.

– Paule, Paule!

Ziceai mereu... Cucule, mă duc în toamnă, când dă via lui în copt. Mă duc să îi duc struguri și nuci! Paule, Paule... Am râs și am plâns în același septembrie.

Același scârțâit... O ploaie mărunță, din aceea care intră omului în oase. Mie îmi intra. Pe tine te-am acoperit.

– Cine e? Pă cine mai aduci, nea Ioane?

– E tanti Geta, fă. Săraca... și ștearsă ochii cu mâneca de la haină.

Tot nea Ion îi făcuse și ei toate cele pe la groapă, ba cu plâns, ba cu Dumnezei la nea Victor, că prea se sprijinea în rangă când era de ridicat placa... Și uite-l și pe al lui nea Paul.

– Hai, nea Paule, că vine și tanti Geta acuși.

A venit. Nu s-a grăbit. A venit târziu, încet...

– Las-o, nea Ioane, s-o mai văd și eu o dată, că o știu de când trecea cu nea Paul de braț la vie. Și nea Paul ridica pălăria când ajungea la poarta la cimitir, că acolo dorm toți ai lui.

Pentru mine era frumoasă! Era liniștită, chiar și așa, rece și cu ochii închiși, cu mâinile tari și împreunate, cu buzele strânse în rămas-bun și gata să coboare!

Atunci am bătut iar din picioare.

– Cucule, fata mea, înghețași! Tată, ia fata lângă tine până termin de prăjit. Era abur pe geamul de la sală, mângăleam mereu pe el și râdeam.

– M-a tras azi, gata, m-a tras. Aveam o cățea, Laica, nu o mai lăsase tatata să se mărite, o păstrase pentru mine, ca să mă tragă iarna cu sania. Și a învățat. Și iarăși toată lumea iernii era a mea, eu o troieneam pe dânsa, mă laudam că eu îi spun când să vie și când să plece și ce să facă cu flăcăii țurțuri de care nu se îndura tatata să se atingă, de frumos ce mi se părea mie că stăteau seara de pază pe la geamurile noastre.

– Hai să le dăm jos! Mai ești?

– Mai sunt, tatata. Îmi mai pui? Sunt înghețată sloi, dar m-a tras, gata, știe, să n-o mai legi.

Râdea și strălucea și el, flăcău trecut prin sania iernii, păzitor de vise troienite și de gânduri pe furiș. Mirosea a frunză uscată de nuc.

– Hai, vino să te încălzesc!

Și avea o căciulă de miel, cu care mă aștepta sub plapumă și în care îmi ascundeam picioarele veșnic neobosite, îmi spunea să mă culc pe o parte, îmi sufla pe spate cu căldură și simțeam facearea veșniciei în fiecare clipire a ochilor lui blânzi. Bunicul meu a făurit iubirea, i-a pus miros din toate anotimpurile și i-a strecurat albastrul din ochii lui, ca să se încline cu recunoștință pentru toate zâmbetele pe care le-a primit.

– N-auzi că mi-e frig? Nu vezi că mă plouă? Mamama², tatata??!

N-are cine... Doar pustiul ce rămâne după ce tragi poarta după tine. Stau. Strig. Iar stau un pic. Urâte mai sunt lacătele. Încuie nume și limbi. Mai îngân un nume, pe al doilea... Niciunul nu răspunde.

– Gigule, îi e fetei frig!

– Paule, suntem prea reci... vine fata cu căldură, cât o mai veni și ea!

Cucule, pasăre sură, cuc...

² Apelativul pe care îl foloseam în copilărie pentru Geta Marcu, bunica din partea mamei

Festivalul Alexandru Drăghici

Sâmbătă 1 noiembrie 2025, la Căminul Cultural din Osica de Sus a avut loc cea de-a VII – a ediție a Festivalului Concurs de dansuri populare tradiționale „Alexandru Drăghici”.

Concursul s-a desfășurat sub patronajul Consiliului Județean Olt. A fost organizat de Centrul Județean pentru Cultură și Artă Olt, în parteneriat cu Primăria și Consiliul Local Osica de Sus.

La concurs au participat 51 de formații de dans popular din 27 de localități ale județului Olt.

Au evoluat pe scenă 600 de dansatori, cu vârste între 6 și 20 de ani.

Comisia de jurizare a fost formată din:

Marin Barbu, maestru coregraf, om de televiziune, Președintele Asociației Naționale a Ansamblurilor Folclorice;

Nichita Dragomira, coregraf;

George Dulcescu, instructor – coregraf.

Marele Premiu și Trofeul ediției a VII – a a fost câștigat de Ansamblul Folcloric „Alunelul” din Tia Mare.

Ansamblul de dansuri populare „Plaiurile Oltețului” din Osica de Sus a primit mențiune.

A fost un spectacol încântător, fiecare participant fiind prezent pe scenă nu doar cu trupul, ci și cu sufletul.

Primar,
Cezar Filip

Concurs de cai

Sâmbătă 25 octombrie 2025, la Osica, în spațiul alocat târgului duminical, s-a desfășurat a IV – a ediție a Concursului Cai de frumusețe și tracțiune.

Evenimentul a fost organizat de Primăria Osica de Sus.

Concursul s-a desfășurat pe patru secțiuni.

La secțiunea tracțiune intern au participat 11 concurenți cai;

La secțiunea tracțiune extern au fost 16 concurenți cai;

La secțiunea frumusețe au fost 16 concurenți cai;

La secțiunea ponei au participat 2 echipaje.

Au fost premiați cailor ai căror aparținători sunt următorii:

Secțiunea Tracțiune intern:

Locul I – Begeacă Ionuț cu calul Doru – 179 m;

Locul II – Fănuță Flaviu cu calul Bibi – 166 m;

Locul III – Delcea Marian cu calul Iancu – 116 m.

Secțiunea Tracțiune extern:

Locul I – Dumitru Marin din Piatra Olt, județul Olt, cu calul Saghi – 181 m;

Locul II – Leana Iulian din Cicănești, județul Argeș, cu calul Loți – 173 m;

Locul III – Văduva Alecu din Davidești, județul Argeș, cu calul Turbo – 172,4 m.

Secțiunea Frumusețe:

Locul I – Radu Liviu Ionuț din Amărăști județul Dolj;

Locul II – Costi Bobocu din Caracal, județul Olt;

Locul III – Munteanu Ionel din Bălănești, județul Olt.

Secțiunea ponei – au fost premiate ambele echipaje.

Comisia de jurizare a fost formată din:

Delcea Marian;

Mustașa Marian;

Cernătoiu Remus – medic veterinar.

Pe parcursul desfășurării concursului, cailor veniți pentru paradă au dat ocol terenului.

A fost un concurs la care frumusețea și forța concurenților a provocat emoție și admirație.

Medic veterinar,
Remus Cernătoiu

Lansare de carte

Biblioteca Județeană „Ion Minulescu”, Slatina, a găzduit joi 15 mai, lansarea cărții „Sociologul – o viață, un dosar, poveștile Cabanei”.

Cartea este un dialog între Paul Popescu, fost deținut politic și scriitorul Marius Dobrin. Titlul cărții reproduce numele dat „obiectivului” de Securitate în dosarul său de urmărire.

La lansare au vorbit scriitorii Nicolae Coande, Ana Andrei, Nicolae Marinescu, directorul Editurii Aius, alături de Marius Dobrin, cel care l-a chestionat pe Paul Popescu.

O carte document care trezește în cititor un amalgam de sentimente, de la durere la împlinire, de la vinovăție la iertare. Deși destinul i-a fost ostil, Paul Popescu a devenit omul care a slujit interesele României într-o perioadă grea, cu multe frământări sociale. A fost senator în Parlamentul României din partea PNȚ-CD - Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat, în legislatura 1992 – 1996.

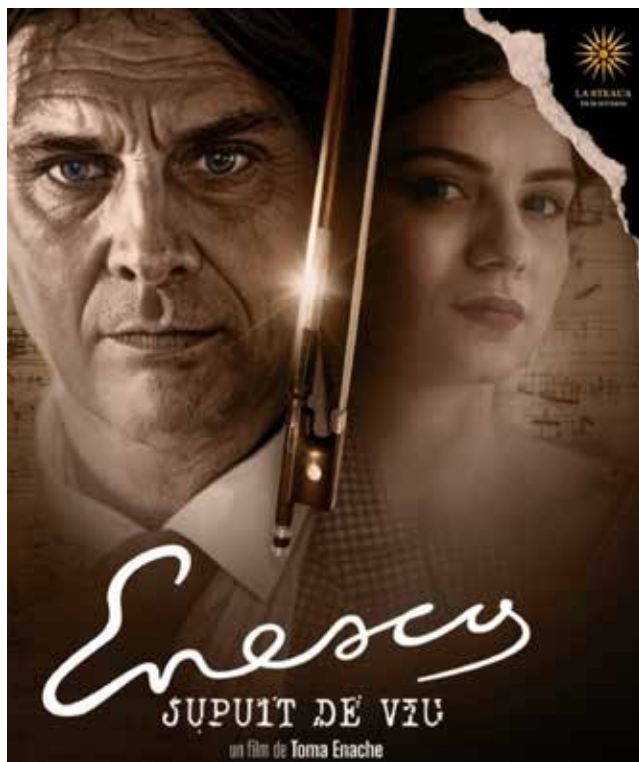
Timpul s-a dovedit a fi răbdător cu el oferindu-i satisfacții, liniște și pace atât cu el însuși cât și cu alții.

De la Osica au participat la lansare: Geta și Mihai Duică, Sabina și Emil Raicea, Miti Lungan, Florian Dumitrescu, Mihaela și Cristi Calotă.

Gabriela Ionescu

„Enescu – Jupuit de viu”

În seara de 4 iunie 2025, sala de spectacole a Casei de Cultură a Sindicatelor din Slatina a fost gazda unui eveniment memorabil: proiecția filmului „Enescu – Jupuit de viu”.

Clubul Rotary a fost cel care a făcut posibilă desfășurarea acestui eveniment grandios.

Pasionații de film, într-un număr mare, au reușit să descopere viața, opera și trăirile omului de geniu care a fost compozitorul român George Enescu. Am văzut în film măreția și sacrificiul unei vieți dedicate muzicii și prețul cumplit pe care a trebuit să-l plătească pentru a o crea și a duce opera sa pe cele mai înalte culmi.

Filmul a fost premiat cu peste 41 de distincții internaționale. După părerea mea este o capodoperă cinematografică cu un vibrant succes atât în țară, cât și în afara ei.

În înfățișarea imaginii excepționale a unuia dintre cei mai mari artiști ai României, regizorul Toma Enache, prezent la eveniment alături de producătoarea Martha Maria Mocanu, a fost primul regizor român care a onorat, prin film, viața și moștenirea compozitorului George Enescu. Totodată el a creat o operă cinematografică de mare valoare care merită să stea cu cinste alături de cele mai bune filme contemporane.

A fost a o sută patra proiecție de gală a acestui film care a ajuns deja în patruzeci de orașe din țară și din străinătate.

Alături de imaginea lui George Enescu vedem în film personalități ale vremii precum: Regina Elisabeta, Regina Maria, Cella Delavrancea, filozoful Nae Ionescu și discipolul lui Enescu, Yehudi Menuhin.

În ochii lui Yehudi Menuhin Enescu a fost un model intangibil, un muzician desăvârșit. „El reprezenta mâna providenței care avea să mă sprijine, inspirația care m-a ridicat de pe pământ. Enescu mi-a dat lumina care a ghidat întreaga mea existență”

În anul 1998, din dragoste și respect pentru profesorul său George Enescu, Sir Yehudi Menuhin a acceptat să vină în România, în calitate de invitat de onoare al Festivalului George Enescu din acel an. Tot în acel an, la 13 septembrie, Menuhin a primit titlul de Doctor Honoris Causa al Academiei de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj, precum și pe cel de cetățean de onoare al orașului Cluj-Napoca.

Gabriela Ionescu

DUMITRU (ADI) STANCA
colonel (r)

Japonia – în culorile toamnei (I)

Când eram elev în Liceul Militar, profesorul de geografie Iulius Paicu ne povestea despre o carte apărută în 1975, care se numea „Japonia, un miracol?”. Eram cu toții extrem de curioși și de fascinați de ceea ce ne relata regretatul profesor, mai ales că era destul de dificil să intrăm în posesia cărții. Nu-mi puteam imagina atunci că voi ajunge cândva să văd pe viu miracolul japonez.

La mulți ani de la acel moment, la început de noiembrie 2025, am avut ocazia să pășesc pe acel tărâm încărcat de istorie și de legende, cu oameni extrem de respectuoși și disciplinați.

După un zbor scurt până la Istanbul și o escală cât să mai aruncăm un ochi prin magazinele din imensul aeroport de acolo, ne imbarcăm pentru un zbor de aproape 11 ore către Tokyo.

Aterizăm pe aeroportul internațional Narita la orele dimineții, trecem de formalitățile de intrare în Japonia și ieșim să așteptăm autocarul care ne va duce către hotel. Suntem întâmpinați de o vreme morocănoasă, specifică toamnei. Suntem îndrumați la locul de unde vom fi preluați și puși să așteptăm, aliniați, sosirea autocarului.

Începem explorarea orașului printr-o scurtă plimbare prin ploaie, parcurgând zona Ginza, cea mai cunoscută zonă de restaurante și magazine de firmă, unde un metru pătrat poate să ajungă și la 500.000 de dolari. Ajungem în apropierea gării din Tokyo fix la ora 12.00, ca să prindem momentul de „bun venit” muzical pe care îl oferă din oră în oră ceasul Seiko montat acolo. Între timp s-a oprit și ploaia, iar pe toată durata excursiei vremea ne-a fost favorabilă.

Continuăm plimbarea prin Koukyo Gaen, parcul din fața Palatului Imperial, unde admirăm primele semne ale toamnei – frunzele galbene și roșiatice ale copacilor precum și arhitectura peisagistică în stil japonez a grădinii. Vedem de la distanță porțile Palatului Imperial, care îl găzduiește pe al 126-lea împărat al Japoniei, Naruhito provenit pe o linie de descendență veche de peste 14 secole. Legenda spune că Amaterasu, zeița soarelui în mitologia japoneză, este la originea familiei imperiale, prin nepotul ei, Ninigi.

Tokyo și împrejurimile.

Trasportul public în Japonia se bazează în bună măsură pe trenuri. Fie că sunt trenuri locale, linii de metrou sau trenuri de mare viteză pe rute interurbane, acest sistem este foarte bine pus la punct, cu conexiuni precise și reguli foarte exacte, respectate de toată lumea. Accesul la trenurile locale, la metrou, autobuz sau bărci este asigurat printr-un card universal (Suica card) pe care se încarcă o anumită sumă și care este debitat în funcție de categoria trenului și de distanța parcursă. Tot cu Suica se pot achita anumite cumpărături la magazine sau se pot face cumpărături de la automatele amplasate peste tot în Japonia (apă îmbuteliată, sucuri, cafea, snack-uri etc.).

Pornim spre cartierul Asakusa, experimentând transportul cu trenul la prima oră a dimineții. Chiar dacă este extrem de aglomerat, reușim să ne strecurăm (îmbulzim de-a dreptul) în vagoane și ajungem în Shibuya. Facem un mic ocol ca să vedem o statuie miniaturală a celebrului câine Hachiko, amplasată într-un părculeț construit pe acoperișul unui centru comercial. Traversăm celebra intersecție Shibuya, una dintre cele mai aglomerate din lume, o atracție emblematică din Tokyo, plină de reclame luminoase și ecrane video, cunoscută sub numele de „scramble” (hățiș). Ajungem, în sfârșit,

la statuia adevărată al lui Hachiko, unde turiștii stau la coadă pentru fotografii.

Ne continuăm drumul către templul Senso-ji, unul dintre cele mai vechi și mai populare temple budiste din Tokyo. Fondat în anul 645 și găzduiește statuia lui Kannon, care a fost găsită în anul 628 de către doi pescari în râul Sumida. Pășim prin poarta maiestuoasă a templului, străbatem nelipsita zonă comercială care mărginește aleea până la templu și ne pierdem în mulțimea care îl vizitează. Nici nu ne dăm seama că s-a făcut ora prânzului, așa că poposim într-un restaurant local unde ni se servește mâncare tradițională: un bol de orez gătit la abur, legume pane, creveți și o bucată de pește pane, nelipsitul sos de soia și supă miso care se mănâncă la sfârșitul mesei.

Cu toate că am primit bețișoare, tot cu furculița ne-am descurcat mai bine.

Ca o curiozitate, toate restaurantele prezintă în vitrine mulaje din silicon în mărime naturală cu felurile de mâncare pe care le servesc.

Urcăm apoi pe o ambarcațiune care arată ca o navetă spațială și navigăm pe râul Sumida, admirând priveliștea orașului, până în Odaiba, cea mai nouă zonă din Tokyo, în fapt o insulă artificială creată inițial pentru a găzdui facilități industriale. Ulterior, zona s-a transformat într-un adevărat centru de afaceri, aici avându-și sediul televiziunea Fuji și alte firme de renume din Japonia.

Experimentăm drumul înapoi către hotel folosind trenul monorail, un sistem cu o singură șină, deservit de trenuri fără mecanic. Linia, care leagă aeroportul Haneda (fost aeroport internațional, utilizat în prezent pentru zboruri interne) de orașul Tokyo are o lungime de 17,8 km (inițial 13,1 km) și a fost dată în folosință în 17 septembrie 1964, cu 23 de zile înainte de ceremonia de deschidere a Jocurilor Olimpice găzduite de Japonia.

Înainte de a încheia ziua, facem o vizită la muzeul de artă vizuală Team Labs Planet, unde ne afundăm într-o lume virtuală a proiecțiilor luminoase cu teme diverse: cascade luminoase, proiecții ale vieții acvatice, păduri populate cu animale dispărute, universul florilor care cad peste noi și terminând cu grădina orhideelor care coboară în plan vertical într-un dans amețitor.

Nikko este un oraș montan, situat la nord de Tokyo, renumit pentru templele și altarele sale incluse în Patrimoniul Mondial UNESCO și pentru frumusețea naturală uimitoare a Parcului Național Nikko, fiind o destinație populară pentru excursii de o zi sau sejururi mai lungi. Ajungem aici după o călătorie de aproximativ o oră și jumătate cu un tren local, iar primul obiectiv pe care îl vizităm este podul Shinkyo, sau Podul Sacru, un pod lăcuit în roșu care traversează râul Daiya la intrarea în zona muntoasă Nikko. Podul era cunoscut sub numele de Yamasugéno Jabashi (Podul Șerpilor cu Rogoz Sălbatic), după o legendă despre preotul Shōdō Shonin. A fost construit în forma sa actuală în 1636 și a devenit cunoscut sub numele de Shinkyo datorită frumuseții sale remarcabile. Cu excepția evenimentelor religioase speciale, doar shogunul și împăratul sau membrii alaiului lor aveau voie să-l traverseze.

Legenda spune că atunci când Shōdō Shonin și zece dintre discipolii săi au încercat să exploreze zona muntoasă Nikko în 767, au fost opriți de râul Daiya. Curentul era puternic și nu exista niciun pod pe care să-l traverseze. Shōdō Shōnin a început să se roage cu fervoare, iar rugăciunile sale au fost ascultate de zeul Jinja Daiō, care a apărut purtând un șarpe roșu și unul albastru.

Intrarea în Palatul imperial

I-a aruncat peste râu și s-au împletit împreună, formând un pod. Șerpii aveau pe spate *yamasuge* (rogoz sălbatic), permițându-le lui Shodo Shonin și grupului său să traverseze râul fără să alunece. Când podul a fost construit, a fost numit Yamasugé-no-Jabashi (Podul Șerpilor cu Rogoz Sălbatic) în onoarea lui Jinja-Daio.

Continuăm plimbarea prin parcul natural de pe malul râului Daiya și ajungem la Templul Rino-ji, un important complex budist fondat în anul 766 de către călugărul Shodo Shonin, cel care a introdus budismul în Nikko. Este o componentă centrală a sitului UNESCO din Nikko, renumit pentru Sala celor Trei Buddha, care adăpostește trei statui aurite impunătoare, și pentru Grădina Shoyoen, pe care o vizităm și unde avem parte de niște peisaje de toamnă deosebite.

Grădina Palatului Imperial

Drumul ne poartă firesc spre Altarul Toshogu, un mausoleu impresionant ridicat în memoria lui Tokugawa Ieyasu, primul shōgun din Era Edo. Se spune că la mausoleu au lucrat 4.540.000 de meșteri artizani și muncitori simpli, timp de douăzeci de ani. Templul, finalizat în 1636, conține 500 kg de aur și 370 kg de argint, iar costurile de construcție s-au ridicat la echivalentul a 150.000.000 de dolari. Templul este o piesă unică de arhitectură religioasă, combinând atât arhitectura sanctuarului, cât și arhitectura templelor budiste și se spune că adăpostește spiritele lui Budha, zeii shinto și spiritul divinizat al lui Tokugawa Ieyasu însuși. De la Poarta Yōmei, una dintre cele mai frumoase construcții din lemn din Orient, până la cea mai mică dintre clădirile din interiorul complexului altarului, toate sunt sculptate, aurite și decorate cu culori bogate. Picturile frumoase și mobilierul elaborat din interiorul clădirilor amintesc de gusturile luxoase din Epoca Edo timpurie, perioada în care shogunii erau la apogeul puterii și influenței lor.

În interiorul acestui complex ne-a fost supusă atenției o suită de opt medalioane sculptate care decorează un grajd de cai și care înfățișează scene cu maimuțe. Una dintre scene este cea pe care o cunoaștem și noi: cele 3 maimuțe care își acoperă cu palmele urechile, ochii și gura și care la noi se traduce prin *"Cine n-aude, nu vede și tace, trăiește o mie de ani în pace"*.

Aceste sculpturi reprezintă modul de viață considerat ideal de către locuitorii de atunci ai Japoniei, care recomandau evitarea ambiției nerezonabile, evitarea luptelor și a conflictelor, respectul și grija pentru părinți și crearea unei vieți de familie liniștite și pașnice. Iată explicațiile și înțelesul fiecărui tablou:

Părinții ar trebui să-și iubească copiii și să facă tot ce le stă în putință pentru fericirea lor viitoare.

Copiii nu ar trebui să audă, să vadă sau să spună nimic rău, învățând doar ce este bine.

Adulții ar trebui să își analizeze cu atenție situația și să își formeze o judecată independentă cu privire la propriul viitor.

Indiferent cât de înaltă este poziția atinsă de cineva, există întotdeauna una superioară. Întrucât ambiția nu are limite, aceasta ar trebui menținută în limite rezonabile.

Prieteni ar trebui să se ajute și să se consoleze reciproc în caz de eșec. Nu ar trebui să ne temem de eșec, deoarece „fiecare nor ascunde o rază de speranță”.

Fiecare individ ar trebui să-și găsească un partener potrivit și să-și planifice viața împreună.

Împreună, un cuplu poate depăși toate problemele vieții.

Atunci când un cuplu are în cele din urmă copii și crește o familie, își apreciază cu adevărat binecuvântările și obligația față de părinți.

Trecem apoi prin poarta Yomei, ajungem la poarta cu pisica adormită și după ce parcurgem un șir de trepte în urcare, ajungem la mausoleul unde este înmormântat Tokugawa Ieyasu.

Pe drumul de întoarcere ne oprim la Primăria din Tokyo pentru a admira priveliștea orașului văzut de la etajul 45 și spectacolul de lumini proiectat pe fațada clădirii, apoi facem un scurt popas în fața Gării Shinjuku, unde vizionăm prima reclamă 3D din lume, cea cu o pisică gigantică (cunoscută și sub numele de „Shinjuku Cat” sau „Catzilla”) care rulează pe un panou LED curbat mare.

Parcul Național Fuji – Hakone – Izu, este următoarea noastră destinație. Pornim cu autocarul către Hakone, și pe măsură ce ne apropiem de locul pe care urmează să-l vizităm vedem în zare muntele Fuji în toată splendoarea sa. Odată ajunși în Hakone, părăsim autocarul și ne îmbarcăm pe un vapor ca de pirați, pentru o plimbare scurtă pe lacul Ashinoko. Acest lac are un perimetru de 19 kilometri și s-a format în urmă cu aproximativ 3.000 de ani în craterul vulcanului Hakone. Până la primul debarcader admirăm peisajul de toamnă al pădurilor care înconjoară lacul, peste care se profilează maiestuos muntele Fuji. Părăsim corabia piraților și ne îndreptăm către un mijloc mai modern de transport: o telegondolă, care în aproximativ 10 minute parcurge cei 4 kilometri de traseu până la Owakudani, de unde am putut admira de aproape forța brută a naturii, cu nori albi de abur și gaze sulfuroase care se ridică constant din pământ. Zona s-a format în jurul unui crater în timpul ultimei erupții majore a Muntelui Hakone, în urmă cu aproximativ 3.000 de ani.

Specialitatea locală de aici sunt Kuro-tamago (Ouă negre), adică ouă fierte în izvoarele termale acide natural, bogate în sulf. O reacție chimică cu fierul din apă colorează cojile de ouă într-un negru distinct. Există o credință populară locală că dacă mănânci un ou negru viața ți se va prelungi cu șapte ani. Să vedem, că am mâncat și eu unul.

Tot de aici se vede și mai bine muntele Fuji, iar fotografiile cu el în fundal sunt spectaculoase.

Cât timp am vizitat Owakudani, autocarul care ne lăsase în Hakone a ajuns în vârf, de unde ne-a preluat ca să ne transporte până la **Matsumoto**, unde am ajuns pe înserat.

Primul obiectiv vizitat este Castelul Matsumoto, denumit și „Castelul Corb”, datorită culorii sale negre. Construit în jurul anului 1594, Castelul

Matsumoto a servit inițial ca fortăreață, fiind cel mai vechi castel cu cinci niveluri și șase etaje care s-a păstrat în Japonia. A fost păstrat în timpul erei Meiji datorită eforturilor locuitorilor din zonă, fiind salvat de la demolare prin cumpărare la licitație în urma unei colecte publice în 1872, apoi restaurat și introdus în circuitul turistic.

Înainte de a intra să vizităm castelul, ne delectăm cu o expoziție cu vânzare a producătorilor locali de flori, în special crizanteme. Aranjamentele prezentate ne-au lăsat efectiv fără cuvinte.

Autocarul ne poartă apoi prin munți (Alpii Japoniei) către un sat tradițional, Shirakawa-go, o așezare montană japoneză situată într-o regiune considerată odinioară sălbatică și neexplorată. Din cauza mediului natural al zonei, cu munți înalți și ninsori abundente, interacțiunea cu regiunile învecinate a fost limitată. Una dintre principalele caracteristici climatice ale Shirakawa-go este că ninsoarea este printre cele mai abundente din Japonia. Zăpada cade din decembrie până în martie, ajungând uneori la straturi cu înălțimea de 2 - 3 metri deasupra zonei (un strat record de 4,5 m s-a înregistrat pe 14 februarie 2015).

Casele distinctive în stil *gassho*, cu acoperișuri mari, sunt o trăsătură caracteristică a satului Shirakawa-go de astăzi. Acestea sunt reședințe construite din grinzi de lemn care susțin acoperișurile lor caracteristice, abrupte, din paie, care se unesc într-un vârf înalt și se spune că seamănă cu mâinile care se întâlnesc în rugăciune. Primele prototipuri au fost construite în jurul anului 1700, când producția de mătase și praf de pușcă au înflorit în epoca Edo. Designul a evoluat în forma care se vede în prezent în sat în jurul anului 1800.

În Shirakawa-go, acest stil de clădire cunoscut sub numele de „stil *gassho* în două ape”, cu streșinile sale triunghiulare care seamănă cu o carte deschisă sprijinită pe coperti, este ideal adaptat condițiilor naturale din Shirakawa-go, caracterizat de cantități mari de zăpadă depuse în timpul ninsorilor abundente.

În plus, structurile sunt orientate spre nord și sud, ținând cont de direcția predominantă a vântului din Shirakawa-go și reducând la minimum rezistența la vânt, controlând în același timp cantitatea de lumină solară care atinge acoperișul, pentru a oferi veri răcoroase și ierni mai calde.

Unul dintre modurile în care casele în stil gassho diferă de alte case tradiționale japoneze este faptul că podurile sunt folosite ca spații de lucru. Din epoca Edo până la începutul erei Showa, sericultura (producția de mătase) a fost industria de bază care susținea locuitorii satului. Spațiile mari ale podului de sub streșină erau de obicei împărțite în 2 până la 4 straturi și utilizate eficient pentru creșterea viermilor de mătase.

În timp, zona a început să se depopuleze, iar casele au început să se degradeze. În acest context, locuitorii așezării, temându-se că în curând nu vor mai exista case în stil gassho, au început o mișcare pentru a salva casele din sat. În 1971, au fost convenite cu consensul tuturor locuitorilor cele trei principii „Nu vindeți”, „Nu închiriați” și „Nu distrugeți”, iar „Asociația pentru Protejarea Mediului Natural din Shirakawa-go, Satul Ogimachi” a fost înființată și a început să-și extindă activitățile de conservare. Aceste eforturi de conservare au fost observate și au condus la selecția zonei ca district pentru protejarea clădirilor tradiționale de importanță națională în 1976, înainte de a fi înregistrată ca sit al Patrimoniului Mondial în 1995.

Satul în stil Gassho, înregistrat în Patrimoniul Mondial UNESCO în anul 1995, constituie

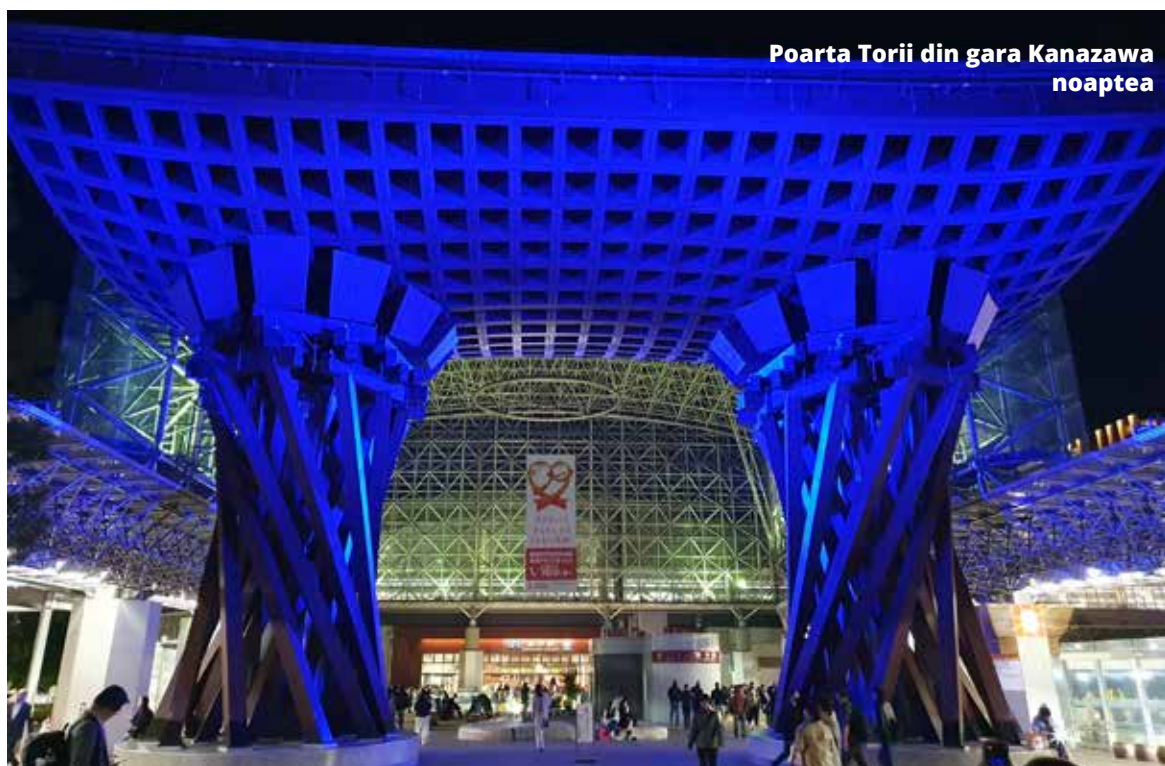
„Zona Patrimoniului Mondial” În această zonă, chiar și acum, oamenii își continuă viața de zi cu zi, înconjurați de peisaje unice și frumoase.

Kanazawa - orașul de aur.

Părăsim satul Shirakawa-go și pe inserat poposim în Kanazawa, supraanumit “Orașul de Aur”. Se spune că numele „Kanazawa” care înseamnă literalmente „mlaștină de aur”, derivă din legenda țărânului Imohori Togoro (Căutătorul de cartofi Togoro), care săpa după cartofi când a descoperit fulgi de aur. Aici se obține în mod artizanal cea mai fină foiță de aur care se folosește la toate decorațiunile posibile din templele de pe teritoriu Japoniei și nu numai.

Vizităm cartierul samurailor și intrăm într-o veche reședință de samurai, unde admirăm simplitatea și maiestruozitatea încăperilor și a decorurilor, precum și nelipsita grădină japoneză care arată statutul social al proprietarului. Pe o suprafață relativ redusă (maxim 20 metri pătrați) și-au găsit locul arbori ornamentali, plante decorative, un mic iaz cu izvor natural și nelipsitul felinar de grădină într-o îmbinare armonioasă de forme și culori.

Ne continuăm plimbarea până la Kenrokuen, una dintre cele trei grădini cele mai frumoase din Japonia. Numele său se traduce ca „grădină cu șase atribute” (spatiozitate, liniște, artificialitate, antichitate, surse de apă și vederi panoramice), care reflectă șase caracteristici ale perfecțiunii într-o grădină peisagistică. Grădina, fondată de

**Poarta Torii din gara Kanazawa
noaptea**

clanul Maeda, este un exemplu clasic de grădină de tip „strolling garden” (de plimbare) și oferă priveliști uimitoare pe tot parcursul anului, inclusiv cireșii în floare primăvara, frunzișul colorat toamna și tehnicile de protecție împotriva zăpezii (yukitsuri) iarna.

Grădina de 11,4 hectare dispune de alei de plimbare care șerpuiesc în jurul iazurilor, poduri peste pâraie și dealuri artificiale. O lanternă distinctivă cu două baze de lungimi diferite, numită „Kotoji” (arc de harpă), este considerată emblema grădinii și este totodată un simbol al prieteniei orașului Kanazawa cu cele șapte orașe înfrățite.

Încheiem incursiunea cu un tur al grădinii castelului Kanazawa, fostă reședință a puternicului clan Maeda timp de 14 generații, începând cu anul 1583. Clădirile principale ale castelului au fost distruse, iar elementele care au supraviețuit

au fost restaurate și sunt bine puse în valoare. Cel mai important element este grădina castelului care oferă priveliști impresionante în fiecare anotimp.

Explorăm în final Piața Omicho, cea mai mare și renumită piață de alimente proaspete din Kanazawa, fiind supranumită adesea „bucătăria orașului Kanazawa”. Funcționează de peste 300 de ani (din 1721) și este o atracție majoră atât pentru localnici, cât și pentru turiști. Găzduiește peste 170 de tarabe și magazine, oferind o gamă largă de produse, în special fructe de mare proaspete, aceasta fiind specialitatea principală a pieței, datorită apropierii de Marea Japoniei. Am putut admira și pe alocuri degusta o varietate impresionantă de pește, crustacee, crabi, creveți și scoici, multe dintre ele putând fi consumate pe loc, crude sau gătite. La întoarcerea către hotel, suntem surprinși să constatăm că din asfalt se ridică mici aspersoare care spală strada în plină zi. Admirăm apoi poarta în stil japonez care decorează intrarea în gara Kanazawa și ceasul electronic cu afișaj din apă. Revenim pe înserat să admirăm poarta iluminată în albastru.

În ziua următoare pornim către **Osaka**, experimentând trenul de mare viteză Shinkansen (timp de aproximativ o oră) până la Tsuruga, apoi expresul Thunderbird până la stația Shin – Osaka, aproximativ o oră și jumătate, cărând cu noi numai un rucsac cu strictul necesar călătoriei. Bagajele mari ne sunt expediate prin curier și le găsim la hotel. În timp ce admirăm peisajul pe traseul trenului, nu ne dăm seama când am parcurs cei aproximativ 280 de kilometri în mai puțin de 3 ore.

După ce ne recuperăm bagajele și ne odihnim puțin, ne avântăm în Namba, inima vibrantă a vieții de noapte și divertismentului cu magazine imense și o gamă largă de opțiuni de luat

La Domul Bombei Atomice

masa, fiind adesea considerat un microcosmos al orașului Osaka. Luăm la pas Dotonbori, o zonă emblematică, cunoscută pentru reclamele luminoase orbitoare, panourile publicitare animate mari și mâncarea stradală din abundență. Experimentăm cina la un restaurant tradițional de genul „mănânci cât poți” în 90 de minute. Carnea se primește crudă, tăiată felii subțiri și se gătește pe loc pe flacăra unui grătar alimentat cu gaz. Orezul, salatele și legumele se primesc gata preparate. La final, nu trebuie ca la o masă de 6 persoane să rămână neconsumată mai mult de o porție de mâncare, altfel se achită o taxă. Ne-am mobilizat și am lăsat mesele curate.

Ziua următoare, luăm din nou trenul Shinkansen de la gara Shin-Osaka, pentru a ajunge la **Hiroshima**. Parcurgem cei 305 km în aproximativ o oră și 40 de minute. Trenul parcă zboară pe șine, iar GPS-ul ne arată viteze de 290 – 298 km. pe oră.

De remarcat că autorizația pentru primul tronson, de la Shin-Osaka la Okayama a fost obținută în septembrie 1965, construcția a început în martie 1967 și a fost inaugurat pe 15 martie 1972. Dacă îmi amintesc bine, pe vremea aceea, pe ruta Caracal – Piatra Olt, încă circulau locomotive cu abur fabricate la Reșița. Construcția celui alt segment, de la Okayama la Hakata (lângă Hiroshima) a început în februarie 1970 și a fost finalizată pe 10 martie 1975. Această lucrare a extins rețeaua feroviară de mare viteză dincolo de linia inițială Tokaido Shinkansen, deschisă în 1964, care lega Tokyo de Shin-Osaka.

Hiroshima ne primește cu un aer destins de toamnă, de parcă n-ar fi trecut prin cea mai cumplită tragedie a omenirii în urmă cu 81 de ani. Tramvaiul în care ne-am urcat de la gară ne lasă în apropierea Parcului Memorial al Păcii, în care tronează sobru „Domul Bombei Atomice”, singura clădire păstrată așa cum a rămas după explozia nucleară din 4 august 1945, ora 08.15.

Toată lumea se grăbea să facă fotografii cu acest simbol al Japoniei, însă însoțitoarea noastră a ținut în mod special să ne ducă la o stradă distantă acolo unde a fost epicentrul exploziei, marcat de un monument aproape nebăgat în seamă.

Parcurgem apoi aleile Parcului Memorial, unde diverse personalități au plantat de-a lungul vremii copaci și flori, apoi intrăm în Muzeul Memorial al Păcii, unde am putut viziona scenele de-a dreptul apocaliptice ale dezastrului rămas după explozia bombei atomice. Descrierea acestora nu poate fi redată în cuvinte, iar fotografiile sunt de-a dreptul înfricoșătoare. Ajungem la galeria Comemorării, piesa centrală a Parcului Memorial al Păcii, dedicată Victimelor Bombei Atomice, înființată în 2002. Este o cameră subterană, cilindrică, ce oferă o vedere panoramică de 360 de grade, asupra orașului Hiroshima, imediat după bombardament. Imaginea este creată din 140.000 de plăci ceramice, care reprezintă numărul de persoane estimate a fi murit până la sfârșitul anului 1945, iar imaginile au fost recreate pe baza fotografiilor făcute de armata SUA în anul 1945. O pantă spiralată coboară în această zonă, simbolizând o călătorie înapoi în timp. În centrul încăperii se află un bazin cu apă în formă de ceas stilizat care indică ora 08.15, o ofrandă pentru victimele care au murit în agonie, strigând după apă.

Nu ratăm monumentul ridicat în memoria fetei Sadako Sasaki, care avea doi ani când bomba atomică a căzut la Hiroshima. A scăpat miraculos cu viață în urma bombardamentului, însă în 1955 s-a îmbolnăvit de leucemie și a fost internată în spital. Cea mai bună prietenă a ei, Chizuko Hamamoto, a venit să o viziteze. Adusese cu ea niște hârtie aurie de origami. În timp ce împătura hârtia, i-a spus lui Sadako despre legenda conform căreia, dacă o persoană face o mie de cocori (păsări sfinte ce trăiesc 100 de ani) din hârtie, i se va îndeplini o dorință. După ce a auzit asta, Sadako s-a hotărât să urmeze ritualul, pentru a se însănătoși. Familia era foarte îngrijorată pentru starea ei de sănătate,

Insula Miyajima
Poarta Torii în amurg

dar când au văzut raza de speranță din ochii feței, au început și ei s-o ajute la confecționarea cocorilor. După ce a trecut de 500, starea ei de sănătate s-a îmbunătățit, iar doctorii i-au permis să se întoarcă pentru o scurtă perioadă acasă.

După prima săptămână însă, amețea și oboseala au revenit și a trebuit să se întoarcă la spital. Deși avea suficient timp la dispoziție, Sadako ducea lipsă de hârtie. A improvisat utilizând etichetele de la medicamente și orice îi cădea în mână. Se ducea chiar în camerele celorlalți pacienți și le cerea hârtia de la pachetele primite. Prietena ei îi aducea de fiecare dată material de la școală. Deși starea ei se agrava, n-a renunțat la visul ei. Pe 25 octombrie 1955, a ajuns la cocorul numărul 664. Seara a adormit și nu s-a mai trezit niciodată. Pentru a-i duce dorința la bun sfârșit, 39 dintre colegii ei de clasă au făcut restul de cocori, au înființat un club de împăturit cocori și au publicat o serie de scrisori, pentru a duce mesajul mai departe. Elevii de la 3100 de școli din nouă țări străine au donat bani către acest club. Pe data de 5

mai 1958, la trei ani de la moartea lui Sadako, cu banii strânși din donații, s-a ridicat Monumentul Copiilor în Parcul Păcii. Copiii din toată lumea trimit și astăzi cocori de hârtie, pentru a fi puși la statuia lui Sadako. Făcând acest lucru, ei fac auzită încă o dată dorința scrisă la baza monumentului: „Acesta este strigătul nostru, aceasta este rugăciunea noastră: pace în lume!”

Părăsim Hiroshima și ne imbarcăm pe un vas de croazieră cu destinația **Insula Miyajima**, una dintre cele mai frumoase 3 locuri din Japonia. Timp de aproximativ 40 de minute, cât durează călătoria pe apă, admirăm orașul Hiroshima și peisajul de toamnă. Debarcăm pe insulă și suntem întâmpinați de căprioare care ne însoțesc la tot pasul, în așteptarea unei “atenții”.

Insula Miyajima are o lungă istorie ca loc sfânt al shintoismului. Cel mai înalt vârf al insulei, Muntele Misen, era venerat de localnici încă din secolul al VI-lea. În 1168, Taira no Kiyomori, cel mai puternic om din Japonia la sfârșitul perioadei Heian, a ales insula ca loc pentru altarul familiei clanului său și a construit Altarul Itsukushima.

Ne continuăm drumul către sanctuarul shintoist Itsukushima. Templul și poarta sa torii sunt unice prin faptul că sunt construite deasupra apei, plutind parcă în mare în timpul mării înalte. Templul este format din mai multe clădiri, inclusiv o sală de rugăciune, o sală principală și o scenă de teatru nō, care sunt conectate prin pasarele și susținute de piloni deasupra mării.

După ce vizităm templul, gustăm câte o porție de stridii la grătar (specialitatea casei) și câte o prăjitură în formă de frunză de arțar, urcăm pe ferry boat cu destinația Hiroshima, de unde luăm din nou trenul Shinkansen către Osaka, pentru a ne pregăti de o nouă călătorie.

Templul Itsukushima

Târgul din Osica, toamna

Sărbători fericite! La mulți ani!

Rădăcinile nu se văd, dar fără ele nimic nu poate ființa!